

NOVINKA OD AUTORA THRILLERU
ČTVRTÁ OPICE

PÁTÁ OBĚŤ

J. D. BARKER

PÁTÁ OBĚŤ

J. D. BARKER

2019

Copyright © 2018 by J. D. Barker
Translation © 2019 by Jan Netolička

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu THE FIFTH TO DIE,
vydaného nakladatelstvím Houghton Mifflin Harcourt, New York 2018,
přeložil Jan Netolička
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazykový redaktor: Jiří Popiolek
Korektura: Iveta Muchová a Milena Nečadová
Sazba písmem Minion Pro: Rajka Marišinská a Markéta Mandlíková
Vydání první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v dubnu 2019

ISBN 978-80-7498-319-1

Pro otce

1

Porter

Den první • 20:23

Tma.

Byla neproniknutelná, hustá, vířila kolem něj a požírala veškeré světlo, až nezbylo nic než nicota, temná a neproniknutelná jako inkoust. Jeho myšlenky se dusily v mlze. Slova se sice snažila nacházet jedno druhé a spojovat se do smysluplných vět, ale když už se zdálo, že se potkají, byla znovu pohlcena a nahradil je rostoucí pocit hrůzy a tíhy. Jako by se jeho tělo potápělo do temných hlubin dávno zapomenutého jezera.

Zápach vlhkosti.

Plíseň.

Dusno.

Sam Porter chtěl otevřít oči.

Musel otevřít oči.

Ty mu ale vzdorovaly a držely pevně.

Bolela ho hlava a bušilo mu ve spáncích.

Cítil tepavou bolest za pravým uchem – a taky ve spánku.

„Snaž se nehýbat, Same. Nechci, aby se ti udělalo špatně.“

Ten hlas zněl tlumeně, jako by přicházel z dálky. A taky povědomě.

Porter ležel.

Pod konečky prstů cítil chladnou ocel.

Pak si vzpomněl na injekci. Jehlu dole na krku, rychlé bodnutí a potom chladnou tekutinu proudící mu pod kůží a do svalů a...

Porter se přinutil otevřít oči, třebaže mu těžká víčka znovu vzdorovala. Oči pod nimi měl suché, až pálily.

Zkusil si je promnout. Pravou ruku mu však zastavil řetízek, který mu škulbl zápěstím.

Zatajil dech a s námahou se posadil. Zatočila se mu hlava, jak se krev prudce přelila jinam. Málem se znovu svalil na záda.

„Hele, pomalu, Same. Ten etorfin odbouráš rychle, ale chvíli vydrž.“

Rozsvítilo se světlo, oslepující halogen namířený přímo do jeho obličeje. Porter přimhouřil oči, ale zároveň nehodlal odvrátit zrak, a pohled stále upíral na muže vedle světla, i když ho viděl jen v podobě rozmazaného stínu.

„Bishope?“ Porter skoro nepoznával vlastní hlas, tak suše a drsně zněl.

„Jak se máš, Same?“ Stín se přesunul o krok doprava, převrátil prázdný desetilitrový kbelík a sedl si na něj.

„Nesviť mi tím světlem do ksichtu, sakra.“

Porter trhl řetízkem, který měl ve skutečnosti připevněný k želiškům na zápěstí. Jejich druhý konec zařinčel o trubku, vodovodní nebo možná plynovou. „Co to do prdele je?“

Anson Bishop se natáhl ke světlu a posunul ho trochu doleva. Byla to normální zářivka na stojánku. Světlo dopadlo na stěnu z tvárnic. V zadním rohu stál radiátor a vedle něj stará pračka se sušičkou.

„Lepší?“

Porter znovu zatahal za řetízek.

Bishop se pousmál a pokrčil rameny.

Když ho Porter viděl naposledy, měl nakrátko strížené, tmavě hnědé vlasy. Teď je měl delší, nepoddajné, a hlavně světlejší.

Tvář mu zdobilo tří, možná čtyřdenní strniště. Stejně tak byl ten tam jeho napůl formální oděv, který nahradily džíny a tmavě šedá mikina s kapucí.

„Moc na sebe nedbáš,“ poznamenal Porter.

„Časy jsou zlé.“

Oči si však vyměnit nedokázal. Stále v nich měl stejný chlad. Jeho oči se nezměnily.

Bishop vytáhl ze zadní kapsy lžičku a bezděčně jí otáčel v prstech. Světlo se odrazilo od zoubkovaného ostří na jedné straně – byla to lžička na citrusy.

Porter si kusu příboru nevšímal. Místo toho sklopil hlavu a zaklepal ukazováčkem na kovovou desku pod sebou. „To je stejné nemocniční lůžko, k jakému jsi připoutal Emory?“

„Víceméně ano.“

„Tos nemohl sehnat normální kavalce?“

„Kavalce toho moc nevydrží.“

Zpod lůžka se po zemi rozlévala tmavě rudá skvrna. Temná kaňka na špinavé betonové podlaze. Porter se na ni neptal. Když sáhl na spodní stranu kovového lůžka, měl ulepené prsty. Ani na to se neptal. Na stěně po levé straně viselo několik polic plných různých malířských potřeb – plechovek, štětců, zakrývacích plachet. Strop tvořily dvoumetrové dřevěné desky, mezi kterými byly půlmetrové mezery. V těch se táhly elektrické kabely, vodovodní trubky a zbytek prostoru zabírala vzduchotechnika. „Tohle je sklep obytného domu. Ne moc velkého, ale staršího. Ta trubka, kterou máš nad hlavou, je izolovaná azbestem, takže na tvém místě bych do ní nekou-sal. Hádám, že je to tady opuštěné, protože to tvoje světlo je zapojené do prodlužovačky, která vede nahoru... možná k nějaké baterii? Určitě ne ke generátoru, protože ten by tady byl slyšet. Tady dole elektrina nefunguje, jinak bys použil některou ze zásuvek kolem. A je tu kosa jak z nosa. Jde mi pára od pusy, takže topení taky nefunguje. Další známka toho, že dům je opuštěný. Jinak by majitel neriskoval, že mu mrazem prasknou vodovodní trubky.“

Na Bishopa to udělalo takový dojem, až mu to na rtech vyloudilo úsměv.

Porter pokračoval: „Ten dům bude poměrně úzký, takže se možná jedná o řadovku. Když uvážím, že bys asi nevolil oblíbenou čtvrť, kde už mají obyvatelé třeba Starbucks nebo internet a hlásí na policii jakékoli podezřelé individuum, je dost možné, že jsi vybral West Side. Možná Wood Street nebo podobné místo. Na Wood je třeba hodně opuštěných domů.“

Porter volnou rukou sáhl do pouzdra pod teplé sako, kde nosil pistoli, ale bylo prázdné. Stejně tak zmizel i mobil.

„Policajt se v tobě nezapře.“

Wood Street se nacházela dobrých patnáct minut autem od jeho bytu na Wabash, a to nesměla být zácpa. Když Porter ucítil bodnutí do krku, byl zhruba blok od domu. Všechno tohle byla samozřejmě jen domněnka, ale Porter chtěl, aby Bishop mluvil dál. Čím víc mluvil, tím méně se soustředil na lži v ruce.

Palčivá bolest, kterou Porter cítil v hlavě, se teď koncentrovala do místa za pravým okem.

„Nechceš mě třeba začít přesvědčovat, abych se šel dobrovolně přihlásit? Nechceš mi vysvětlit, jak bych mohl uniknout trestu smrti, kdybych začal spolupracovat?“

„Ne.“

Tentokrát se Bishop naplno usmál. „Hele, chceš něco vidět?“

Porter by normálně řekl, že ne, ale bylo mu jasné, že na jeho odpovědi nezáleží. Tenhle chlap měl v hlavě plán, konkrétní cíl. Unést detektiva chicagské metropolitní policie přímo na ulici představovalo takové riziko, že by ho nikdo nepodstoupil, kdyby neměl dobrý důvod.

Porter cítil, že má v pravé přední kapse klíče. Bishop mu vzal pistoli a telefon, ale klíče tam nechal. Na kroužku měl mimo jiné klíčky k železům, které pasovaly k většině kusů. Důvod mu vysvětlili už jako zelenáči. Osoba, která zatčeného poutala, vel-

mi často nebyla tou, která mu následně pouta sundávala. Zatčeného často během celého evidenčního procesu dvakrát nebo třikrát převezli. Z toho důvodu platilo pravidlo, že se zatčenému musí odebrat klíče, a to *všechny*. Kterýkoli trochu zkušenější kriminálník měl u sebe klíčky k želízkům pro případ, že by ho nějaký začátečník zapomněl prohledat. Porter by však musel vytáhnout klíček z pravé kapsy, nějak ho dostat do levé ruky,odemknout želízka a pak zneškodnit Bishopa dřív, než překoná vzdálenost půldruhého metru, která je v tuto chvíli dělila.

Nezdálo se, že by měl Bishop jinou zbraň než lžíci.

„Koukej sem, Same,“ řekl Bishop.

Porter se k němu otočil.

Bishop se postavil a přešel na druhou stranu sklepa ke stolku vedle pračky. Pak se vrátil na židli a v rukou nesl dřevěnou krabičku, na které ležel Porterův glock. Bishop položil pistoli vedle sebe na zem, přejel palcem po zámku na krabičce a otevřel víko.

Na Portera zíralo šest očí uložených na rudém sametu.

Bishopovy oběti.

Porter se podíval na pistoli.

„Sem se dívej,“ zopakoval Bishop a tiše se zasmál.

Tohle bylo špatně. Bishop se vždy držel stejného vzorce. Nejprve vzal oběti ucho, pak oči a nakonec jazyk. Všechno spolu se vzkazem postupně posílal rodině oběti v bílé krabičce převázané černým provázkem. Vždycky. Od tohoto postupu se nikdy neodchýlil. Nenechával si trofeje. Věřil, že trestá rodiny za zlo, které napáchaly. Že koná jakousi zvrácenou spravedlnost. Oči si nenechával. Nikdy si nenechával...

„Raději začneme.“ Bishop láskyplně pohladil víko krabičky, pak ji položil na zem vedle pistole a zvedl lžíci na světlo.

Porter se svalil z lůžka a zařval, když se mu kovové pouto zarylo do zápěstí. Trubka vydržela. Zkusil nevnímat bolest a nemotorně sáhl levou rukou do pravé kapsy pro klíč. Zároveň odkopl lůžko proti Bishopovi. Jeho prsty nahmataly klíče

v okamžiku, kdy se Bishop vyhnul lůžku a prudkým kopnutím zasáhl Portera do levé holeně. Porter se na noze neudržel a tvrdě dopadl na zem. Pouto na pravém zápěstí se znovu napnulo, a tentokrát mu síla škubnutí vykloubila rameno.

Než stačil zareagovat, ucítil další bodnutí jehly, tentokrát ve stehně. Zkusil se podívat dolů, ale Bishop ho chytil za vlasy a škubl dozadu.

Porter začínal ztrácet vědomí. Snažil se tomu vzepřít. Bojoval ze všech sil. Bojoval tak dlouho, že viděl, jak se mu lžička blíží k levému oku, cítil, jak se mu zubaté ostří zakouslo do tarzální pláténky pod oční bulvou, jak má celou lžičku v očním důlku, jak...

„Byla aspoň hezká?“

Porter sebou škubl, až se mu do těla zařezal bezpečnostní pás. Zhluboka se nadechl, otočil hlavu doleva a spatřil Nashe za volantem. „Cože? Kdo?“

Nash se ušklíbl. „Ta holka, o které se ti teď zdálo. Úplně jsi sténal blahem.“

Šest očí.

Porter byl stále dezorientovaný, ale už si aspoň uvědomil, že sedí na sedadle spolujezdce v Nashově chevroletu. Byla to stará nova z roku 1972, kterou si koupil před dvěma měsíci, když mu na dvě stě devadesátce ve tři ráno umřela milovaná fiesta a on musel volat na stanici, aby mu poslali služební auto, protože Portera nemohl sehnat.

Porter se podíval z okýnka. To bylo pokryté tenkým filmem námrazy a prachu z cesty. „Kde jsme?“

„Jsme na Hayesově, skoro v parku,“ odpověděl Nash a vyhodil blinkr. „Nechceš tentokrát zůstat v autě?“

Porter zavrtěl hlavou. „Jsem v pohodě.“

Nash zahrnul doleva do Jacksonova parku a jel po nedávno nově vyasfaltované příjezdové silnici. Od černých stromů kolem se odrážela červená a modrá světla. „Už jsou to čtyři měsí-

ce, Same. Jestli pořád špatně spíš, měl by sis s někým promluvit. Nemyslím se mnou nebo s Clair... prostě s někým.“

„Jsem v pohodě,“ opakoval Porter.

Minuli zazimované baseballové hřiště po pravé straně a pokračovali hlouběji mezi holé stromy. Před sebou viděli další světla, nejméně půl tuctu aut, možná víc. Čtyři hlídkové vozy s uniformovanými policisty, sanitku a hasičskou dodávku. Břeh laguny osvětlovaly velké halogeny a místo činu označené žlutou páskou bylo poseté plynovými teplomety.

Nash zastavil za dodávkou, zařadil na automatu P a vypnul motor. Ten dvakrát zaprskal a na okamžik to znělo, jako by chtěl zatúrovat a začít střílet do výfuku, teprve pak ztichl.

Když Porter vystoupil z auta na ledový vzduch, všiml si, že na ně zírá několik policistů.

„Mohli jsme jet mým autem,“ řekl Nashovi, zatímco mu pod nohama křupal čerstvě napadaný sníh.

Porter vlastnil Dodge Charger z roku 2011.

Většina jejich kolegů prohlašovala, že tohle auto je projevem Porterovy krize středního věku, protože původně jezdil Toyotou Camry, kterou vyměnil na své padesáté narozeniny. Charger mu ale koupila manželka jako překvapení, poté co jejich toyotu někdo zlikvidoval v jedné čtvrti v South Side, kde zrovna nemají policajty moc v lásce. Porter přiznal, že za volantem o pár let omládl, ale jinak mu usednutí za volant nejčastěji jednoduše vyloudilo úsměv na rtech.

Heather mu zapekla klíčky do dortu a on si o ně málem zlomil zub, když je našel.

Odvedla ho se zavázanýma očima po schodech dolů před dům a pak mu hlasem, který v soutěži *Amerika má talent* neměl šanci uspět, zazpívala „Happy Birthday“.

Porter si na ni vzpomněl pokaždé, když nastoupil, ale měl pocit, že v poslední době mu ji připomíná méně a méně věcí. Její tvář měl v hlavě rozmazanou čím dál víc.

„To tvé auto za to vlastně trochu může. Vždycky jezdíme tvým, a Connie si smutně hnije u mě před domem. Když ji nastartuju, hned si vzpomenu, že ji chci zrenovovat. A až si na to vzpomenu příště, možná s ní nakonec opravdu zajedu do garáže a pustím se do toho.“

„Connie?“

„Každé auto by mělo mít jméno.“

„Ne, nemělo. Auta nemají mít jména a ty nemáš páru, jak ji... to auto zrenovovat. Osobně si myslím, že jsi tu kraksnu dotáhl domů, a teprve když jsi vzal do ruky klíč, uvědomil sis, že to nebude záležitost třiačtyřiceti minut jako v tom televizním pořadu *Opravná vraků*,“ řekl Porter.

„V tom pořadu normálně lžou. Měli by lidem říct, jak dlouho to ve skutečnosti trvá.“

„Mohlo by to být horší. Taky ses mohl zamilovat do *Jak se staví sen* a nabýt dojmu, že si za chvilku přestavíš celý barák.“

„To je pravda. Ale tam ten barák nejdřív za dvaadvacet minut srovnají se zemí, aby se jim investice několikanásobně vrátila. Kdybych to takhle udělal s jedním nebo dvěma domy, měl bych prachy, abych si nechal zrenovovat auto. Hele, tamhle je Clair...“

Podleзли pod žlutou páskou ohraničující místo činu a pokračovali ke břehu laguny. Clair stála vedle teplometu s mobilem u ucha. Když je uviděla, kývla hlavou ke břehu, zakryla rukou mikrofon telefonu a řekla: „Myslíme si, že je to Ella Reynoldsová.“ Pak se vrátila k hovoru.

Porterovi se sevřel žaludek.

Ella Reynoldsová byla patnáctiletá dívka, která se ztratila před třemi týdny. Naposledy ji viděli po škole nedaleko Logan Square, když vystupovala z autobusu asi dva bloky od domu. Rodiče její zmizení nahlásili okamžitě a ani ne o hodinu později už běžela zpráva na informačním a komunikačním systému hlášení únosu dítěte známém pod zkratkou AMBER. Nebylo to k ničemu. Policie nedostala jediný tip, který by k něčemu vedl.

Nash vykročil k vodní ploše a Porter hned za ním.

Laguna byla zamrzlá.

Na ledu u břehu stály čtyři oranžové kužely rozmístěné do obdélníku, mezi kterými byla natažená žlutá páska. Uvnitř obrazce někdo z ledu odmetl sněh.

Porter váhavě šlápl na led a poslouchal, jestli se zpod podrážky neozve výmluvné praskání. Bez ohledu na to, kolik nohou tu před ním přešlo, cítil nervozitu, protože teď tady kráčel on.

Když se Porter posunul a podíval se dolů, spatřil dívku. Led byl čirý jako sklo.

Dívala se prázdnýma očima přímo nahoru.

Pokožku měla strašně bledou s lehkým modrým nádechem, který nebyl jen kolem očí. Tam se kůže zbarvila do tmavě fialové. Rty měla pootevřené, jako by chtěla něco říct. Slova z nich ale už nikdy nevyjdou.

Porter si klekl, aby se podíval lépe.

Na sobě měla červený kabát, černé džíny, bílou pletenou čepici a k ní spárované rukavice. Na nohou pak cosi, co vypadalo jako růžové tenisky. Ruce jí plavaly volně podél těla, ale nohy měla skrčené pod sebou a postupně se ztrácely v temné hlubíně. Těla se ve vodě obvykle nafoukla, ale takový chlad dokázal naopak tělo výborně uchovat. Porter by dal přednost nafouklé variantě. Když mrtvolky tolik nepřipomínaly lidi, bylo snazší vypořádat se s pohledem na ně a vyhodnotit situaci. Nebylo v tom tolik emocí.

Tato dívka vypadala jako čísi dítě, bezbranné a ponechané osudu pod skleněnou příkrývkou.

Nash se postavil za něj a pohledem přelétl stromy na druhé straně vodní plochy. „V roce osmnáct set devadesát tři se tady konala světová výstava. Na druhé straně laguny vybudovali japonskou zahradu. To je celá ta zalesněná plocha. Když jsem byl ještě děcko, otec tam se mnou chodil. Tvrdil, že během druhé světové to šlo do kopru. Myslím, že jsem někde četl, že se našly

finance, a na jaře by se mělo začít s renovací. Vidiš ty označené stromy? Přijdou pokácet.“

Porter se podíval stejným směrem jako jeho parťák. Laguna se dělila na dvě části, západní a východní, mezi kterými se nacházel ostrůvek. Spousta stromů na zalesněném ostrůvku byla ovázána růžovou stuhou. Na protějším břehu stálo několik lavíček pokrytých tenkou vrstvou sněhu. „Kdy myslíš, že to tady zamrzá?“

Nash se nad tím na chvíli zamyslel. „Tak na konci prosince, možná začátkem ledna. Proč?“

„Jestli je tohle Ella Reynoldsová, jak se dostala pod led? Zmizela před třemi týdny. To už musela být laguna celá zamrzlá.“

Nash otevřel na displeji telefonu poslední fotku Elly Reynoldsové a ukázal ji Porterovi. „Je jí podobná, ale třeba je to jenom shoda náhod. Třeba je to jiná holka, která se propadla do ledu, když ještě nebyl úplně zmrzlý.“

„Ale vypadá jako ona.“

Clair se postavila vedle nich. Dýchla si do dlaní a třela si je o sebe. „To byla Sophie Rodriguezová z oddělení pohřešovaných dětí. Poslala jsem jí fotku a přísahá, že je to Ella Reynoldsová, akorát oblečení nesedí. Tvrdila, že když Ella zmizela, měla na sobě černou bundu. Podle svědků seděla v autobuse v černé bundě, ne v červené. Sophie volala Ellině matce a ta říkala, že její dcera žádnou červenou bundu ani bílé rukavice nebo čepici nemá.“

„Takže buď je to úplně jiná holka, nebo ji někdo převlékl,“ konstatoval Porter. „Jsme dobrých dvacet kilometrů od místa, kde Ella zmizela.“

Clair se kousla do spodního rtu. „Budou ji muset identifikovat.“

„Kdo ji našel?“

Clair ukázala na služební vůz na okraji místa činu. „Malý kluk s tátou. Mladému je dvanáct.“ Podívala se do poznámek

v telefonu. „Scott Watts. Přišli se s tátou podívat, jestli se dá na lagunách bruslit. Otec se jmenuje Brian. Vypověděl, že jeho syn odhrnul sních a uviděl část její paže. Tak mu řekl, aby uhnul, a odhrnul větší kus. Stačilo to, aby zjistil, že je pod ledem člověk. Pak zavolal 911. To bylo asi před hodinou. Telefonoval v sedm dvacet devět. Posadila jsem je do auta, kdybyste s nimi ještě chtěli mluvit.“

Porter přejel ukazováčkem po ledu a pak se podíval podél břehu. „Kdo z vás to tady odhrnul?“ zeptal se.

Ruku zvedla mladší z obou kriminalistů, asi třicetiletá žena s krátkými blond vlasy, brýlemi a v teplém růžovém kabátě. „Já, pane.“

Její partner zašoupal nohama. Vypadal tak o pět let starší než ona. „Byl jsem u toho. Proč?“

„Nashi? Podáš mi to?“ Porter ukázal na smeták s dlouhými bílými štětiniemi, který ležel na hromadě zařízení pracovníků forenzního týmu.

Pak pokynul oběma policistům, aby přešli k němu. „Nebojte se, většinou nekoušu.“

Porter se v listopadu vrátil z nucené dovolené, kterou si vzal, když mu během loupeže v místní večerce zabili manželku. Tehdy chtěl pracovat dál, hlavně aby ho práce rozptýlila a on nemusel myslet na to, co se stalo.

Nejhorší byly dny hned po její smrti, když se zamkl v jejich společném bytě. Všechno mu ji tam připomínalo.

Její tvář se na něj dívala z fotek snad na každé polici. Ve vzduchu se vznášela její vůně. První týden nemohl usnout, pokud nerozložil na postel její oblečení. Seděl doma a myslel jen na to, co by udělal chlapovi, který ji zabil. A tyhle myšlenky v hlavě mít nechtěl.

Nakonec ho z bytu dostal Opičí vrah.

A byl to rovněž takzvaný vrah čtyř opic – zkráceně V4O, kdo vykonal pomstu na muži, jenž Porterovi zavraždil ženu.

Opičí vrah byl důvod, proč se lidé v jeho přítomnosti chovali divně, právě jako tihle dva z forenzního. Nebáli se ho, spíš jako by cítili posvátnou úctu.

Byl přece policajt, který pustil Opičího vraha přestrojeného za forenzního technika do samého středu vyšetřování. On to byl, koho V4O u něj doma pobodal. To on nakonec toho sériového vraha chytil, jen aby ho zase pustil.

Stalo se to před čtyřmi měsíci a lidé se o tom stále bavili, jen ne s ním.

Oba policisté přešli blíž.

Žena si dřepala vedle něj.

Porter smetákem odmetl sněh směrem ke břehu na vnějším okraji ohraničené plochy. Když kruh z čirého ledu rozšířil o půl metru, odložil smeták a přešel dlaní po očištěné ploše. Začal uprostřed a pomalu se přesouval ke kraji. Zastavil se asi patnáct centimetrů od hranice sněhu. „Tady. Sáhnete si.“

Mladší vyšetřovatelka si sundala rukavici a váhavě poslechla. Pomalu přejela prsty po ledu.

Zastavila se asi tři centimetry od jeho dlaně.

„Cítíte to?“

Přikývla. „Malou rýhu. Není moc hluboká, ale je tam.“

„Jedte po ní. Označte ji tímhle.“ Podal jí centrometř.

O minutu později už byl kolem těla nakreslený úhledný čtverec a další dva malé, o straně zhruba deset centimetrů, vystupující po stranách.

„Tak tohle asi všechno vysvětluje,“ řekl Porter.

Nash se zamračil. „Co to jako je?“

Porter se postavil a pomohl ženě na nohy. „Jak se jmenujete?“

„Lindsey Rolfesová z CSI, pane.“

„Rolfesová z CSI, mohla byste mi vysvětlit, co to znamená?“

Na chvíli se zamyslela, očima jednou přelétla od Portera k ledu a zpátky, a pak zjevně pochopila. „Laguna byla zamrz-

lá, někdo vyřezal v ledu díru, zřejmě motorovou pilou, a pak tu dívku hodil do vody. Kdyby spadla, prasklina v ledu by byla zubatá, ne takhle čtvercová. Akorát to nedává smysl...”

„Co?“

Zamračila se, zalovila v hromadě nářadí, vytáhla aku vrtáčku, nasadila třicentimetrový vrták a vyvrtala dvě díry – jednu vně nakresleného čtverce, druhou kousek od těla. Pak pravítkem změřila tloušťku ledu od hladiny. „Já to nechápu – je pod úrovní ledu.

„Nechytám se,“ prohlásila Clair.

„Doplnil vodu,“ odpověděl Porter.

Rolfesová přikývla. „Jo, ale proč? Mohl vyřezat díru, hodit tělo pod existující led a nechat díru zase přirozeně zamrznout. Takhle by to bylo mnohem rychlejší a snadnější. Zmizela by, a možná navždy.“

Clair si povzdechla. „Mohli byste to vysvětlit i nám, kteří jsme neabsolvovali kurz vrtání děr v ledu?“

Porter ukázal na pravítko a Rolfesová mu ho podala. „Tady je led nejméně dvanáct centimetrů silný. Tady je úroveň hladiny.“ Ukázal na značku na pravítku. „Když v tomhle ledu vyřežeš čtverec a vytáhneš ho ven, budeš mít dvanáct centimetrů vysoký schod. Dejme tomu, že pak do vody spustíš mrtvou dívku, ona se potopí a ty chceš díru zamaskovat. Existuje jen jedna možnost, jak to udělat. Musela bys počkat, až voda kolem ní zmrzne, stačí tenká vrstva. Pak po horní okraj původního ledu doliješ vodu, abys díru zarovнала.“

„Ta by ale mrzla nejméně dvě hodiny,“ dodala Rolfesová. „No, v mrazech, které teď máme, možná trochu méně.“

Porter přikyvoval. „Prostě tam přilíval vodu, dokud nebyl nový led stejně silný jako původní. Náš pachatel je trpělivý. Tohle mu muselo zabrat spoustu času.“ Pak se obrátil ke staršímu z dvojice forenzních techniků. „Ten led budeme potřebovat. Všechno, co je nad ní a taky aspoň pár centimetrů z toho kolem

namalovaného čtverce. Máme docela slušnou šanci, že se do mrznoucí vody dostala nějaká stopa. Pachatel se nad ní musel dost dlouho sklánět.“

Technik vypadal, že chce něco namítnout, ale pak neochotně přikývl. Věděl, že má Porter pravdu.

Porter obrátil pohled zpět k přerostlé změti stromů za vodou. „Já jenom nechápu, proč ji ten člověk hodil zrovna sem, a ne tamhle. Táhnout se s mrtvolou přes otevřené prostranství, pachtit se s řezáním ledu, pak dolívat vodu a čekat, až zmrzne... to je všechno strašně riskantní. Pachatel ji klidně mohl přenést přes most a nechat ji kdekoli mezi stromy. Našli by ji až na jaře při kácení. Místo toho strávil několik hodin tím, aby ji vystavil na frekventovaném místě. Riskoval, že ho někdo chytí. Proč? Aby vytvořil iluzi, že je tady mnohem déle, než ve skutečnosti byla? Muselo mu být jasné, že na to přijdeme.“

„Mrtvoly na hladině neplavou,“ namítl Nash. „Aspoň prvních pár dní ne. A tahle je dokonale zachovalá. Nechápu, jak je možné, že plave.“

Porter přešel prstem po hraně čtverce a zastavil se u jednoho z menších čtverců na straně. Pak přiblížil tvář k ledu a podíval se na dívku z jiného úhlu. „Tak to mě teda...“

„Co?“ Rolfesová se k němu sklonila.

Porter přešel rukou po ledu v místě, kde měla mrtvá dívka ramena. Když našel, co hledal, položil na to Rolfesové ruku. Podívala se na něj, a když prsty mírně zabořila do ledu, vytřeštila oči. Sáhla na stejné místo na druhé straně. „On přes tu díru něco dal, aby se nepotopila. Podle těch stop asi prkno. Pak jí omotal kolem těla pod rameny provázek nebo tenké lano a přivázal ho k tomu prknu, než zmrzla dolitá voda. Nakonec provázek uřezal. Tady je v ledu ještě cítit konec. Je uvázaný tak, aby ji udržel těsně pod ledem. Když se podíváte ze správného úhlu, provázek je vidět.“

„On chtěl, aby ji někdo našel?“ zeptala se Clair.

„Chtěl, aby to udělalo dojem, až ji někdo najde,“ odpověděl Porter. „Dal si hodně záležet, aby to vypadalo, že zmrzla pod ledem už před několika měsíci, i když je tady maximálně pár dní, spíš ani to ne. Musíme přijít na to proč.“

„Ten chlap si s náma hraje,“ konstatovala Rolfesová. „Udělal z místa činu hotový příběh.“

Pud sebezáchovy a strach jsou dva nejsilnější lidské instinkty. Porter si nebyl jistý, jestli chce poznat člověka, který ani jeden z nich nemá. „Odvezte ji odsud,“ řekl nakonec.

2

Porter

Den první • 23:24

„Mám jít s tebou nahoru?“

Seděli v zaparkovaném autě před Porterovým domem na Wabash Avenue. Nash lechtal nohou plyn, aby mu Connie nechcípala. S příchodem noci se výrazně ochladilo.

Porter zavrtěl hlavou. „Jeď domů a odpočiň si. Ráno se na to vrhneme.“

Technici z forenzního vyřezali motorovými pilami led kolem mrtvé dívky. Pak velký kus rozlámali na menší, které naložili do kbelíků a odvezli do laboratoře k analýze. Tělo dívky putovalo do márnice, kde ho bude třeba identifikovat. Když Porter s Nashem odjížděli, uniformovaní policisté stále prohledávali park, zatím však nic nenašli. Clair se nabídla, že zůstane a projde záznam z jediné bezpečnostní kamery umístěné u vstupu do parku. Ani nevěděla, co hledá, a Porter jí nedokázal dát jinou radu, než aby v období posledních tří týdnů hledala cokoli neobvyklého, hlavně po otevírací době. Park se zavíral po setmění a s výjimkou několika pouličních světel umístěných na nejfrekventovanějších místech v něm vládla tma. U laguny žádné osvětlení nebylo. Kdokoli, kdo by tam po setmění přišel, by musel být velmi nápadný.

„Jenom, jak jsme jeli k laguně...“, začal Porter.

Nash ho zarazil. „Nemusíš mi nic vysvětlovat. To je dobrý.“

Porter mávl rukou. „Poslední dobou jsem se moc nevy spal. Vlastně od chvíle, co umřela Heather. Vždycky když vejdu do našeho bytu, připadám si tam strašně sám. Čekám, že vyjde z pokoje, nebo že přijde zvenku s plným taškama s nákupem, ale to už se nestane. Nechci se pořád otáčet na její půlku postele a pokaždé zjistit, že je prázdná. Nechci se v koupelně dívat na její kartáček, ale zároveň se nedokážu přinutit, abych ho vyhodil. A stejné je to s jejím oblečením. Asi před týdnem jsem už skoro všechno naskládal do krabic a odvezl na charitu. Po první halence jsem toho musel nechat. Jak jsem se tím oblečením prohraboval, všude byla najednou její vůně, skoro jako by se na chvíli vrátila. Víím, že to musím překonat, ale nevím, jestli to zvládnou. Hlavně ne teď.“

Nash se natáhl a stiskl příteli rameno. „Zvládneš. Půjde to, dej tomu čas. Nikdo na tebe nespěchá. Hlavně nezapomeň, že máš nás. Kdybys cokoli potřeboval, stačí říct.“ Nash nervózně hladil volant. Našel odchlípnutý kousek umělé kůže a zatahal za něj. „Třeba by ti pomohlo přestěhovat se. Začít znovu někde jinde.“

Porter zavrtěl hlavou. „To nemůžu. Ten byt jsme si našli spolu. Je to můj domov.“

„A co třeba dovolená?“ navrhl Nash. „Máš jí spoustu.“

„Jo, možná.“ Porter zvedl hlavu k čelní stěně činžovního domu.

Nebude se stěhovat. V nejbližší době určitě ne.

Dveře chevroletu zavržaly, když Porter vzal za kliku a vystoupil. „Ježkovy voči, to je kosa.“

„Je načase vytáhnout kamaše a whisky.“

Porter dvakrát zaklepal na střechu auta. „Jestli si s ním trochu pohraješ, mohlo by z toho být kouzelné auto.“

Nash se na něj usmál. „V sedm v zasedačce?“

„Jo, klidně v sedm.“

A pak šel.

Porter se ještě podíval za odjíždějícím Nashovým autem, teprve pak se vydal k malé vstupní hale domu. Musel se při tom opatrně vyhnout zmrzlým psím hovínkům na schodech. Prošel kolem poštovních schránek a vyrazil po schodech nahoru. Pokud si mohl vybrat, výtahem nejezdil. Když vešel do bytu, přivítala ho směsice pachů desítky různých jídel přinesených z restaurace. Nejhorší puch se linul z hromady krabic od pizzy na kuchyňském stole, které plnily vzduch oděrem sýra a starého salámu.

Porter hodil kabát přes opěradlo židle, vešel do ložnice a rozsvítil.

Postel a dva noční stolky stály odsunuté v zadním rohu.

Na stěně nad místem, kde původně stály, visela stovka fotek, poznámek, výstřižků z novin a nalepovacích papírků. Některé byly vzájemně spojené provázkem. Když Porterovi došel provázek, spojoval je černým fixem.

Tohle bylo všechno, co zjistil o V4O neboli Ansonu Bishopovi neboli Paulu Watsonovi. Všichni byli jednou osobou. Měl tady detaily Bishopových zločinů, ale ze všeho nejvíc se zaměřil na to, kam se mohl Bishop podít po svém útěku.

V rohu ložnice ležel na zemi notebook, jehož obrazovka jasně svítila. Porter ho zvedl, aby si displej prohlédl. Používal službu Google upozornění (která byla překvapivě snadná i pro něj, jenž neměl ani základní počítačové znalosti). Měl ji nastavenou tak, že dostával upozornění do soukromé e-mailové schránky na každou zmínku, článek, cokoli o Bishopovi, Watsonovi nebo V4O, co se objevilo na internetu. Někdy mu trvalo hodiny všechno projít, ale i tak vždy e-maily roztřídil a zaznamenal místa, o kterých se texty zmiňovaly, do velké mapy světa připíchnuté na stěně uprostřed ostatních poznámek. Mezi těmi byly i místní mapy. Desítky map všech velkých měst.

Data nashromážděná za čtyři měsíce.

Mapy byly plné špendlíků. Červené znázorňovaly místa, kde V4O někdo zahlédl, modré místa, odkud pocházel autor článku, žluté adresy osob, které byly zavražděny způsobem typickým pro V4O, případně které podobným způsobem zmizely. Všude se rojili Opičákovi dvojníci. I když se spousta špendlíků nacházela kolem Chicaga, některé byly zapíchnuté v Brazílii nebo třeba v Moskvě.

Porter vzal žlutý špendlík a našel na mapě Chicaga lagunu v Jacksonově parku. „Ella Reynoldsová, nezvěstná od 22. ledna 2015, zřejmě nalezená 12. února 2015,“ zabručel si pro sebe. Neměl žádný důvod domnívat se, že za tím stojí Opičák, ale papírek s poznámkou nechá viset, dokud se to nevytloučí.

Víčka měl těžká únavou.

Ukrutně ho bolela hlava.

Sedl si na zem a začal se probírat dnešními notifikacemi z Googlu. Všemi sto devětapadesáti.

Když mu o dvě hodiny později zazvonil telefon, uvažoval, že ho nechá zvonit, ale pak si to rozmyslel. O půl druhé v noci lidé nevolají, pokud nemají důvod.

„Porter,“ řekl.

Proč měl vždycky v noci pocít, že jeho hlas zní mohutněji?

Nejprve bylo ticho, ale pak: „Detektive? Tady je Sophie Rodriguezová z oddělení pohřešovaných dětí. Clair Nortonová mi na vás dala číslo.“

„A co pro vás můžu udělat, paní Rodriguezová?“

Zase ticho. „Máme další ztracenou dívku. Asi byste sem měli s partákem přijet.“

3

Porter

Den druhý • 2:21

Sem znamenalo kamennou budovu na ulici King Drive ve čtvrti Bronzeville.

Rodriguezová mu v telefonu neřekla žádné podrobnosti. Prozradila mu jen, že se případ vztahuje k mrtvé dívce nalezené předchozí den v parku a že by určitě měl přijet osobně.

Porter zaparkoval charger na ulici za Nashovým chevroletem a přebrodil se nahnutou závějí sněhu u obrubníku k domu na rohu. Nemusel klepat. Uniformovaný policista u dveří ho poznal a uvedl dovnitř. Tam našel Nashe se ženou, kterou neznal, jak sedí v salónku nalevo od vchodu. Vedle Nashe stál muž, kterému mohlo táhnout na padesátku, s prošedivělými vlasy, v tvídovém sportovním saku a džínách. Na gauči seděla ještě jedna žena, bezpochyby jeho manželka, a v ruce křečovitě svírala papírový kapesník.

Když Porter vešel do salónku, první z žen vstala. „Detektiv Porter? Jsem Sophie Rodriguezová z oddělení pohřešovaných dětí. Děkuji, že jste přišel. Víím, že je hodně pozdě.“

Porter jí stiskl ruku a prohlížel si pokoj.

Většina podobných kamenných domů ve stylu novotudorovské gotiky byla postavena na přelomu dvacátého století.

Tenhle konkrétní byl zrenovován s nebyvalým citem pro detail, včetně původní výzdoby a vybavení. Také koberce vypadaly původní, ale musely to být jen kopie, pečlivě vyrobené reprodukce originálů. Všude kolem byl starožitný nábytek.

Muž, který mluvil s Nashem, podal Porterovi ruku. „Jsem doktor Randal Davies a tohle je moje žena Grace. Mockrát vám děkuji, že jste přijel i v tuto hodinu.“

Muž ukázal na židli vedle gauče.

Porter odmítl. „Radši postojím. Tohle je hodně dlouhá noc.“

„Tak kávu?“

„Ano, prosím. Bez mléka.“

Doktor Davies se omluvil a zmizel na chodbě.

Porter se podíval na Rodriguezovou, která se mezitím vrátila na gauč.

„Paní Daviesová nám volala krátce po půlnoci, protože se její dcera nevrátila domů,“ řekla Rodriguezová.

Paní Daviesová zvedla hlavu. Oči měla zarudlé a napuchlé. „Lili pracuje v galerii v centru. Ve čtvrtek tam vždy chodí přímo ze školy a domů jezdí Uberem. Zavírají v jedenáct a do půl dvanácté je vždycky doma. Když se náhodou z nějakého důvodu opozdí, napíše mi esemesku. Je to velice zodpovědná dívka. Tohle je její první práce. Ví, že o ni máme strach...“ Velmi lehce si otřela oči kapesníkem. „Když bylo tři čtvrtě na dvanáct a ona se mi neozvala, zavolala jsem jí, ale dostala jsem se přímo do hlasové schránky. Vůbec to nezazvonilo, hned byla schránka. Víím, že to znamená, že má vypnutý mobil, ale to ona nedělá. Nikdy si ho nevypíná. Ví, že o ni mám strach. Volala jsem její nejlepší kamarádce Gabby a pak...“

„Jak se jmenuje Gabby příjmením?“ zeptal se Porter.

„Deeganová. Gabrielle Deeganová. Kontakt na ni jsem dala vaší partnerce.“ Když to řekla, otočila se k Rodriguezové. Porter ji neopравil.

Paní Daviesová pokračovala: „Gabby říkala, že ji celý den neviděla. Nebyla ve škole a neodpovídala jí na textovky. Pochopte,

Lili se takhle nechová. Je to jedničkářka. Naposled chyběla ve čtvrté třídě, a to tehdy měla neštovice. Pak už snad ani jediný den.“ Paní Daviesová se odmlčela a zkoumala Porterovu tvář. „Vy jste ten detektiv, který chytal... panebože, myslíte si, že naši dceru unesl Opičí vrah? Proto jste tady?“ vytřeštila oči, které se jí vzápětí zalily slzami.

„Tohle nebyl Opičí vrah,“ ujistil ji Porter, třebaže si sám nebyl úplně jistý. „V tuto chvíli nemáme důvod domnívat se, že vaši dceru někdo unesl.“

„Ale ona by jen tak nezmizela.“

Porter se pokusil změnit téma. „Kam chodí do školy?“

„Na Wilcox Academy.“

Doktor Davies se vrátil a podal Porterovi kouřící šálek kávy. Pak se postavil vedle své ženy, která stále seděla na gauči. „Je mi jasné, co si myslíte, ale už jsme tady vaši partnerce řekli, že Lili nemá přítele. Za školu by nikdy nešla. A už vůbec by si nedovolila nepřijít do práce. Tu galerii miluje. Něco se stalo. Má na telefonu aktivovanou funkci Najít můj iPhone, ale z našeho účtu nejde spustit. Volal jsem na Apple, ale říkali, že nefunguje, když je telefon vypnutý. Naše dcera by telefon nikdy nevypnula.“

Nash si odkašlal. „Paní Daviesová, mohla byste detektivu Porterovi říct, co měla Lili dneska na sobě, když ji naposledy viděli?“

Paní Daviesová přikývla. „Svůj oblíbený kabát, červenou parku od Perra, bílou čepici, s ní sladěné rukavice a tmavé džíny. Když je moc zima, převléká se Lili ráda do uniformy až v kampusu. Ráno se za mnou přišla do kuchyně rozloučit. V tom kabátu chodí moc ráda. Koupila si ho za první výplatu v Barneys. Byla na něj moc pyšná.“

Rodriguezová stiskla rty.

Porter nic neříkal.

4

Porter

Den druhý • 3:02

„Jak je to vůbec možné?“

„Mohli bychom jim ukázat fotku toho kabátu, aby potvrdili, že je to on,“ navrhl Nash.

Porter zavrtěl hlavou. „Nemůžeme jim ukázat fotku mrtvé holky.“

Všichni tři stáli před vilou Daviesových a jejich dech vytvářel v ledovém vzduchu obláčky páry.

„Není možné, aby někdo stihl unést Lili Daviesovou, obléct do jejích šatů Ellu Reynoldsovou a pohrbit ji v parku pod ledem. To prostě nešlo stihnout. Nebylo na to dost času.“ Porter zašoupal nohama. Odhadoval, že je deset pod nulou. „To znamená, že by musel být v parku za dne, když byl normálně oteřený. A to by ho někdo viděl.“

Nash se nad tím zamyslel. „V tomhle počasí do parku skoro nikdo nechodí. Riskoval snad jedině, když nesl tělo z auta k vodě. Pokud by někdo nebyl hodně blízko, nic jiného by ho k akci nevyprovokovalo. Náš pachatel by prostě vypadal jako chlápek u laguny, který možná rybaří dírou v ledu, nebo tak něco. Kdyby si vedle sebe postavil rybářský prut, klidně by tam mohl být celý den, aniž by mu kdokoli věnoval pozornost.“

„Když nebudeme řešit logistiku, jaký by to mělo smysl?“ zeptala se Rodriguezová.

Porter s Nashem si vyměnili pohledy. Oba věděli, že sérioví vrazi jen zřídka jednají tak, že to dává smysl. Nebo jejich jednání nedává smysl nikomu kromě nich samotných. A přestože zatím mají jen jednu oběť, tak jestli se prokáže souvislost s touto pohřešovanou dívkou, dá se opravdu mluvit o sériovém vrahovi.

„Znala se Ella Reynoldsová s Lili Daviesovou?“ zeptal se Porter Rodriguezové.

Zavrtěla hlavou. „Její rodiče slyšeli to jméno jenom v televizi.“

„Měli bychom najít Liliinu kamarádku Gabby,“ navrhl Porter. „V kolik hodin odcházela do školy?“

Rodriguezová se podívala do poznámek. „Ve čtvrt na osm.“

Nash zavřel oči a v duchu počítal. „To dělá jen dvanáct hodin od chvíle, kdy Lili zmizela, do okamžiku, kdy našli v jezeře zmrzlou Ellu.“

„Hele, ty umíš i počítat,“ ušklíbl se Porter.

„Jestli to udělal jeden chlap, tak je rychlý. Efektivní,“ konstatoval Nash.

Porter se otočil k Rodriguezové. „Vy jste Sophie, že?“

Přikývla.

„Vraťte se dovnitř a prohledejte pokoj té dívky. Hledejte cokoli nezvyklého. Vezměte její počítač, zkuste v něm najít e-maily a uložené dokumenty. Hledejte deník, fotky... Pokud cokoli najdete, zavolejte mi. Zjistěte taky, kudy chodila do školy. Jestli vůbec chodila pěšky, nebo jestli ji někdo vozil. A jestli chodila sama, nebo s kamarády. Jasně?“

Rodriguezová se kousla do spodního rtu. „Co to znamená pro Lili?“

Porter se tímhle směrem zatím nechtěl vydávat. Otočil se zpět k Nashovi. „Jdeme vzbudit Eisleyho.“

5

Porter

Den druhý • 4:18

Ústav soudního lékařství a márnice okresu Cook se nacházely na West Harrison Street v centru Chicaga. V tuhle hodinu Portera s Nashem nezdržoval žádný provoz a parkoviště před ústavem bylo taky skoro prázdné. Hlídač na recepci zvedl hlavu, podíval se na ně ospalýma očima a kývl na pozdrav. „Zapište se, prosím.“

Porter naškrábal na papír na deskách *Burt Reynolds* a podal je Nashovi, který se zapsal jako *Dolly Parton*. Pak desky vrátil hlídači a vykročil za Porterem k řadě výtahů v zadní části haly. Porter neměl výtahy rád, ale ještě méně měl rád výstup do vyšších pater po schodech.

Jako první přijel druhý výtah zleva, a než si to Porter stačil rozmyslet, nastoupil hned za Nashem.

Stiskl tlačítko s číslem 3. „Dolly bývala kus.“

„Pořád je,“ odpověděl Nash. „Super GILFka.“

„GILFka?“

„Vysvětlím ti to, až budeš starší, Samíku.“

Dveře se otevřely do prázdné chodby.

Nash se podíval na nápojový automat, pak ho ale minul a zamířil ke dvojitým dveřím na konci chodby.

Toma Eisleyho našli sedět za stolem. Zvedl k nim hlavu, ale pak se vrátil k tomu, co právě četl.

Porter čekal, že bude mít nějakou poznámku ohledně brzké ranní hodiny. Místo toho se však Eisley zeptal: „Byli jste někdy u oceánu?“

Porter s Nashem se na sebe podívali.

Eisley zavřel knihu na stole a postavil se. „To je jedno. Teď to asi ještě nechci řešit.“

„Předpokládám, že děláš na té naší holce,“ zeptal se napůl Porter.

Eisley si povzddechl. „Snažím se. Začali jsme ji zahřívát hned, jak nám ji přivezli. Tělo nebylo úplně zmrzlé, ale teplota byla hodně pod normálem. Kvůli tomu bude dost těžké určit čas smrti.“

„A příčinu už znáš?“

Eisley otevřel pusku, jako by se chystal něco říct, ale pak si to rozmyslel. „Zatím ne. Budu potřebovat ještě pár hodin. Klidně počkejte tady, jestli chcete.“

Než stačili odpovědět, zmizel za dveřmi do pitevny.

Nash kývl na Portera. „Mám pocit, že to bude nějakou dobu trvat.“

Porter se svalil na žlutou vinylovou židli vedle Eisleyho dveří a víčka měl strašně těžká únavou.

6

Porter

Den druhý • 7:26

„Pánové?“

Porter otevřel oči, zamrkal a chvíli trvalo, než mu došlo, že je v márnici, v Eisleyho kanceláři. Sesunul se na žluté vinylové židli úplně dolů a teď ho bolelo za krkem, jak usnul s hlavou v nepřírozeném úhlu. Nash ležel na Eisleyho stole s hlavou na haldě papírů.

Eisley vzal těžkou lékařskou knihu, zvedl ji metr nad stůl a pustil. Kniha dopadla s hlasitým bouchnutím a Nash se prudce narovnal. Po bradě mu stékala slina. „Co se...“

„Výkvět chicagské policie dře do roztrhání těla,“ prohlásil Eisley. „Pojďte za mnou.“

Porter zvedl oči k hodinám na stěně – bylo zhruba půl sedmé. Od jejich příjezdu uplynuly víc než tři hodiny. „Sakra, nechtěl jsem usnout,“ zamumlal. Vytáhl z kapsy mobil. Měl tři zmeškaná volání od Clair, ale žádný vzkaz v hlasové schránce.

Eisley je provedl kolem stolu a dvojítymi dveřmi v zadní části kanceláře do prostorné pitevny. Porter i Nash si vzali ze zásobníku na stěně za dveřmi gumové rukavice.

Každý zvuk tady zněl hrozně hlasitě.

Tohle napadlo Portera jako první pokaždé, když sem vešel. Kvůli béžovým dlaždičkám na zemi i na stěnách tu všechno znělo jinak. Druhá věc, která ho vždycky doslova udeřila, byla teplota. Netušil, kolik je v místnosti stupňů, ale měl pocit, že teplota musela spadnout o dobrých dvacet. Na zátylku mu naskočila husí kůže a celý se zachvěl zimou. Na třetí věc si nikdy nezvykl. Byl to ten pach. Nedalo se říct, že by byl odporný, a dneska už vůbec ne, byl ovšem neuvěřitelně *intenzivní*. Těžká vůně průmyslových čisticích prostředků se snažila překrýt všudypřítomný odér vycházející z čehosi jiného. Porter raději nemyslel na to z čeho.

Nad hlavou jim svítily jasné zářivky, jejichž světlo se odráželo od nerezových skříněk. Nad vyšetřovacím stolem, na němž odpočívalo tělo dívky vytažené z jezera, viselo velké kruhové chirurgické světlo.

Eisley dívka zavřel oči.

Šípková Růženka.

Vedle ní ležela shrnutá elektrická deka a čtyři velké teplo-mety.

Eisley přistihl Portera, jak se na ně dívá. „Měli jsme štěstí. Nebyla ve vodě moc dlouho a její tělo bylo pod ledem. Kdyby promrzla skrz naskrz, museli bychom s pitvou čekat několik dní. V jejím případě nám trvalo jen pár hodin, než jsme zvedli teplotu těla natolik, abychom mohli pokračovat.“

„Ale ještě jste ji neotevřeli,“ nadhodil Nash. „Mně to připadá, že jste vůbec nezačali.“

„Divil by ses, co všechno se dá z těla poznat, když víš, kam se dívat,“ odpověděl Eisley. „Otevřít ji budu moci až zítra; ještě je hodně studená. Kdybych ji zahřál moc rychle, riskoval bych krystalizaci a poškození na buněčné úrovni. To ale neznamená, že bych vám mezitím nemohl dát pár odpovědí. Na rozdíl od vás dvou jsem totiž pracoval.“ Prohrábl prsty mrtvé dívky vlasy. „Mluvila ke mně a já jsem naslouchal.“

„Dobře, tak teď se fakt začínám bát,“ řekl Porter.

Eisley se na něj usmál a poodstoupil od stolu. „Mám vám říct, co jsem zjistil?“

„To bys byl moc hodný.“

Vrátil se ke stolu a zvedl dívce ruku. „Chladná voda ji výjimečně dobře zakonzervovala. Většině těl nalezených ve vodě se jen obtížně berou otisky prstů. Kůže má sklon roztáhnout se a my ji musíme nejprve zase smrštit a teprve pak vzít otisky. Je to něco jako extrémní podoba takových těch varhánků, které se vám dělají na prstech ve vaně.“

„Já se spíš sprchuju,“ odpověděl mu Porter.

Eisley jeho poznámku přešel. „Protože teplota vody byla těsně nad bodem mrazu, zůstaly její prsty dokonale nedotčené, a asi by tak vydržely do jarního tání.“ Spustil dívčinu ruku zpátky nad stůl a jemně ji položil podél těla. „Výsledky přišly asi před dvěma hodinami. Potvrdil jsem, že tohle je Ella Reynoldsová, dívka, která zmizela před třemi týdny.“

Porter si povzdychl. Čekal to, ale slyšet to takhle nahlas bylo jaksi deprimující. „A co čas smrti a její příčina?“

„Jak už jsem řekl, určit čas smrti může být kvůli ledové vodě oříšek. V tuhle chvíli bych řekl, že ne víc než před osmačtyřiceti hodinami, ale zároveň nejméně před čtyřiadvaceti. Doufám, že jakmile se podívám na játra a další orgány, podaří se mi to zúžit ještě víc,“ vysvětloval. „Pomůžete mi ji otočit?“

Porter s Nashem si vyměnili pohledy. Nash o krok couvl. Na detektiva z oddělení vražd měl k mrtvolám podivnou averzi.

Porter chytil dívku za nohy a Eisley ji uchopil pod rameny. Pak ji společně obrátili.

Eisley přejel prstem po dlouhé tmavé modřině, která se jí táhla přes záda. „Tohle je od provazu, který ji držel pod vodou. Podle zbarvení poznám, že ji přivázal po smrti. Zároveň ale hodně krátce po smrti, protože jinak by provaz nenechal tak

výraznou stopu, navíc když na sobě měla teplou bundu.“ Kývl hlavou k jejímu oblečení úhledně uloženému na nerezovém pultu.

Nash k němu přešel, zvedl červenou bundu a začal prohledávat kapsy. „Našli jste na tom oblečení nějaké informace, podle kterých by se dala identifikovat?“

„To oblečení není její, že?“ Eisley to řekl spíš jako konstatování, než že by se ptal.

Porter se na něj podíval. „K tomu závěru jsi došel sám?“

„Předpokládal jsem to, ale neřekl bych, že je to nějaký závěr. Všechno měla poněkud těsné. Za normálních okolností bych to přiřítal tomu, že se tělo ve vodě nafouklo, ale protože v jejím případě to bylo jen minimálně, připadalo mi to divné. Hlavně spodní prádlo a džíny měla tak o číslo nebo dvě menší. Narvala se do nich, ale byly tak těsné, že se musela cítit nepohodlně. A podívejte se na tu čepici,“ řekl a ukázal na pult. „Na lístku jsou písmena, podle mě iniciály.“

Nash položil kabát, vzal do rukou bílou čepici a převrátil ji rubem vzhůru. „L. D. Je to trochu vybledlé, ale přechíst se to dá.“

„Lili Daviesová,“ řekl Porter.

„Možná jo.“

„Kdo to je?“ zeptal se Eisley.

„Další dívka, která je pohřešovaná od včerejška,“ odpověděl mu Porter.

„Takže člověk, který zavraždil tuhle dívku, ji převlékl do šatů nějaké jiné?“

„Vypadá to tak.“

„Hmmm.“

Porter se zeptal: „A co příčina smrti? Na těle nic nevidím. Žádné zranění ani stopy po škrcení.“

V tu chvíli se Eisley rozzářil. „No ano. Tak to vám bude připadat hodně divné.“

„Jak umřela?“

„Utopila se.“

Nash se zamračil. „To mi tak divné nepřijde. Našli jsme ji v jezeře pod ledem.“

Porter zvedl ruku. „Tys říkal, že stopy po provaze na zádech jsou až posmrtné. A teď tvrdíš, že ještě žila, když ji strkal do vody?“

„Ale ne, to už byla mrtvá. Tvrdím, že se utopila, a teprve pak ji strčil do jezera.“ Přešel k mikroskopu na vyvýšeném stolku po levé straně. „Podívejte se sem,“ řekl a ukázal na zařízení.

Porter k němu přešel a zahleděl se do okuláru. „A na co se dívám?“

„Když mi ji přivezli, povedlo se mi jí do plic strčit hadičku a vytáhnout vodu. Tuhle vodu.“

Porter se zamračil. „A co to v ní plavou za drobky?“

Eisleymu zacukaly koutky úst. „Tak to je sůl, kamaráde.“

„Utopila se ve slané vodě?“

„Přesně tak.“

Nashův výraz prodělal změnu z *úplně mimo* na *zmatený* a zase zpátky. „Jsme v Chicagu... nejbližší moře je tak patnáct set kilometrů, ne?“

„Nejbliž je to k Atlantiku,“ odpověděl mu Eisley. „Do Baltimoru ve státě Maryland. Asi tisíc sto kilometrů.“

Porterovi zazvonil mobil. Podíval se na displej a hovor přijal. „Čau, Clair.“

„Už jsi zpátky z dovolené? Volala jsem ti snad desetkrát.“

„Volala jsi mi třikrát.“

„Takže ti telefon funguje,“ odpověděla. „Ženu bys nikdy neměl nechávat čekat, Same. Většinou to nedopadne dobře.“

Porter obrátil oči v sloup a pomalu přešel na druhou stranu místnosti. „Jsme s Eisleyem na pitevně. Potvrdil, že dívka z jezera je Ella Reynoldsová. Zároveň to vypadá, že na sobě měla oblečení Lili Daviesové.“

„Kdo je Lili Daviesová?“

Měl pocit, že jí o druhé pohřešované dívce řekl, ale pak si uvědomil, že ne. Viděli se naposledy v parku a pak už spolu nemluvili. Potřeboval se vyspat, myšlenky měl jako v mlze. „Mohla bys na nás za půl hodiny počkat v zasedačce? Přijdeme tam i s Nashem. Musíme si říct, co je nového.“

„Jasně,“ odpověděla. „A ty se mě nezeptáš, proč ti volám?“

Porter zavřel oči a prohrábl si vlasy. „Proč mi voláš, Clair?“

„Něco jsem našla na záznamu z kamery v parku.“

„Za půl hodiny v zasedačce. Všechno si řekneme tam. A vezmi s sebou Kloze.“

7

Lili

Den druhý • 7:26

„Dala by sis sklenici mléka?“

Lili Daviesová slyšela jeho hlas dřív, než ho spatřila. Tedy skutečně spatřila.

Mluvil pomalu, tiše, jako by šeptal, a každé slovo velice pečlivě vážil, jako by o něm pečlivě uvažoval, než ho nakonec vypustil z úst. Trochu si šlapal na jazyk. S ve slově *sklenice* mu dělalo potíže.

Asi před pěti minutami sešel po schodech a prkna pod jeho váhou vrzala. Když však sestoupil z posledního stupně, zůstal pod schody nehybně stát. Halil ho stín a Lili rozeznávala jen mužské obrysy.

A byly to skutečně obrysy muže, nikoli chlapce.

Cosí na jeho postoji, širokých ramenou či hloubce dechu jí prozrazovalo, že tohle je dospělý chlap, a ne některý z kluků ze školy. Nebyl to některý z jejích známých, který by se pokusil o nejapný žert, ale chlap, který ji skutečně unesl.

Lili mléko chtěla.

V krku měla sucho jako na poušti.

A taky měla hlad.

V žaludku jí neustále tiše kručelo, aby na to nezapomněla.

Neřekla však ani slovo; ani nehlesla. Místo toho se schoulila ještě hlouběji do kouta a přitiskla záda k vlhké zdi. Smradlavou zelenou deku si přitáhla blíž k tělu. Dotyk toho materiálu v ní vyvolával pocit bezpečí, jako by se ocitla v matčině náruči.

Muž byl pryč nejméně hodinu, možné déle. Lili ten čas využila, aby zjistila, kde je. Netroufala si začít se bát, strach si nesměla dovolit. Tohle byl prostě problém, a ona přece problémy umí řešit.

Nacházela se ve sklepě staršího domu.

Věděla to, protože také jejich dům byl starší, a pamatovala si, jak vypadal jejich sklep předtím, než rodiče zaplatili firmě, aby ho zrenovovala. Měl moc nízký strop a nerovnou podlahu. Páchlo to v něm plísní a dařilo se v něm pavoukům. Snad v každém rohu nebo koutě visela nová nebo stará pavučina, a ty malé potvory byly všude. Když přišla firma, celý sklep vyklidila, vyrovnanla podlahu, utěsnila zdi, obložila je sádkartonem a čistě vymalovala. To alespoň na chvíli pavouky vyhnalo.

Její kamarádka Gabby bydlela v úplně novém domě postaveném před pouhými dvěma lety a její sklep byl úplně jiný. S vysokým stropem, rovnou podlahou, spoustou světla i vzduchu. Dali si do něj koberec, vybavili ho nábytkem a udělali si z něj takový rodinný pokoj, kam si chodili společně hrát. Ze sklepa ve starém domě takový pokoj udělat prostě nešlo, ani se sebevětším úsilím. Vlhkost se dala překrýt, podlahy vyrovnat, stěny obložit sádkartonem a vymalovat, ale pavouci se stejně vždycky vrátili. Odmítali se vzdát svého domova.

V tomhle sklepě pavouci byli.

A přestože je ze svého místa neviděla, věděla, že jsou přímo nad ní a co chvíli vylézají zpoza trámů. Sledovali ji tisícovkou očí a přitom dál splétali sítě.

Ten muž jí dal šaty, jenomže to nebyly její šaty.

Když se probudila na podlaze, zabalená do zelené deky, rychle si uvědomila, že ji někdo svlékl do naha a zavřel do kle-

ce. U hlavy měla cizí oblečení poskládané do úhledného komínku. Nesedělo jí. Všechno bylo nejméně o dvě čísla větší, nicméně stejně se oblékla, protože nic jiného neměla a protože i velké šaty byly lepší než zelená deka. Pak se do ní stejně zabalila.

Seděla v matně osvětleném a vlhkém sklepě. Přesněji, seděla v kleci vyrobené z pletiva a umístěné v matně osvětleném a vlhkém sklepě.

Klec sahala od země až po strop a jednotlivé kusy byly svařené k sobě. Původně to byl zřejmě kotec pro psa. Také tohle věděla, protože Gabbyina rodina měla psa, huskyho jménem Dakota. Na zahradě měli podobný, ne-li úplně stejný kotec. Gabbyini rodiče nakoupili v létě materiál v oblíbeném hypermarketu se stavebninami s názvem Home Depot a obě dívky se pak dívaly, jak otec celou konstrukci vyrábí. Netrvalo mu to dlouho, možná hodinu, ale nejspíš proto, že díly nesvařoval.

Lili vstala. Kolem těla si přidržovala zelenou deku, zároveň přejížděla prsty po různých trubkách a tlustých kovových drátech, ze kterých byla klec vyrobená, a hledala spoje, protože si pamatovala, jak Gabbyin otec kotec montoval. Když však našla jen uzlům podobná místa, kde byly jednotlivé kusy svařené k sobě, naděje ji opustila. Brána v přední části byla zamčená nikoli jednou kladkou, ale hned dvěma, jednou nahoře a druhou u země. Zkusila bránou zatřást, ale téměř se nepohnula. Celá konstrukce byla upevněná k betonové podlaze. Nedalo se s ní pohnout a ona nemohla ven.

„Měla bys něco pít. Na to, co přijde, budeš potřebovat sílu,“ řekl muž a znovu si trochu šlápl na jazyk při s ve slově *síla*.

Lili neodpověděla. Nehodlala nic říkat. Kdyby s ním mluvila, poskytla by mu moc, a to nechtěla. Nezasloužil si, aby od ní cokoliv dostal.

Jediné světlo do sklepa vcházelo otevřenými dveřmi nahoře na schodišti. Muž nehybně stál pod ním.

Liliiny oči bojovaly s tmou a pomalu se jí přizpůsobovaly.

Ani teď však na něj nedokázala zaostřit. Byl jen temnějším stínem mezi stíny, obrysem se stěnou na pozadí.

„Otoč se. Čelem k zadní stěně, a neotáčej se, dokud ti neřeknu,“ přikázal jí.

Lili se ani nepohnula. Naopak, ztuhla.

„Otoč se, prosím.“ To bylo milejší, téměř jako by prosil.

Sevřela v dlaních deku a přitiskla si ji k drobnému tělu.

„Otoč se, sakra!“ zařval na ni. Jeho hlas se odrážel od stěn a rozléhal se po celém sklepe.

Lili zalapala po dechu a o krok couvla, až málem zakopla.

Pak se znovu rozhostilo ticho.

„Nenuť mě křičet, prosím. Nemám to rád.“

Lili cítila, jak se jí rozbušilo srdce. Doslova slyšela hlasité *buch, buch, buch*.

Udělala další krok dozadu, pak další a ještě jeden. Když narazila na zeď, zadní stěnu klece, přinutila nohy, aby ji otočily čelem do rohu.

Lili slyšela, jak jde blíž jako nějaký přízrak. Na jeho chůzi bylo cosi divného. Neslyšela různé kroky. Na beton dopadla jedna noha, ale druhá se po něm nejprve okamžik šoukala, než došlápl i na ni. S dalším krokem se to opakovalo znovu. Ten muž kulhal, nebo nohu jen bezvládně šoupal po zemi. Nebyla si jistá.

Lili se přinutila zavřít oči. Nechtěla je zavřít, ale stejně to udělala. Přemohla se, aby se mohla lépe soustředit na zvuky a *představit* si, co se za ní děje.

Uslyšela cinkání klíčů a pak známé cvaknutí ve visacím zámku – připadalo jí, že v tom horním. O chvíli později druhý. Slyšela, jak vysouvá oba zámky z branky, pak zvedá kliku a otevírá dveře.

Lili se podvědomě přikrčila v očekávání toho, co přijde.

Čekala, že na ni sáhne, že někde na těle ucítí jeho ruku, nebo že ji zezadu chytí. Nestalo se to. Místo toho slyšela, jak branku zase zavírá, vrací visací zámky na místo a cvaknutím je zamyká.

Následoval zvuk jeho belhavé chůze směrem od klece.

„Teď se otoč zpátky.“

Lili poslechla.

Vrátil se ke schodům a znovu zmizel ve tmě.

Na zemi v kleci stála sklenice mléka, po níž stékala kapka vody.

„Nejsou v ní žádné drogy,“ řekl. „Potřebuju, abys byla při vědomí.“

8

Porter

Den druhý • 7:56

„Běž napřed, musím si odskočit,“ řekl Nash, když vyšli z vý-
tahu v přízemí budovy velitelství chicagské metropolitní policie
na Michigan Avenue. Nash zahnul doprava a zmizel za dveřmi
toalety. Porter šel doleva.

Poté co Bishop utekl, vložili se do jeho případu federálové a vza-
li hon na Opičího vraha do svých rukou. Porter byl v té době na ne-
mocenské, ale podle toho, co mu řekl Nash, se v první fázi dokonce
pokusili zabrat i zasedačku. Nash proti uchvatitelům využil svůj ne-
uvěřitelný šarm společně s výhrůžkami, že by mohlo dojít k nási-
lí, a vypudil je ze zasedačky do místnosti na druhé straně chodby,
která byla pověstná specifickým zápachem. Ten vycházel odkudsi
z levého zadního rohu. Od té doby obě strany existovaly vedle sebe
v podobně chladném sousedství jako Severní a Jižní Korea.

V místnosti FBI se nesvítilo.

Porter počkal na zvuk značící, že se Nash na toaletě zamkl,
a pak zkusil dveře k federálům otevřít.

Šlo to.

Porter se rychle rozhlédl po chodbě a vklouzl dovnitř. Ne-
rozsvítil.

Šest očí.

Sedm obětí. Osm, pokud počítal i Emory.

Podvědomí se mu snažilo něco říct.

Přešel na druhou stranu místnosti ke dvěma popisovacím tabulím a prohlížel si fotografie obětí. Dívaly se na něj známé tváře dívek, jejichž úsměv někdo zachytil v okamžiku, kdy byly ještě šťastné a netušily, že by se jim něco mohlo stát. Během těch osudných posledních okamžiků v jedenáctém patře na adrese West Belmont číslo 314 se Bishop doznal ke svým zločinům a vyložil karty. Zjevně byl neobyčejně hrdý na svůj plán, jehož logika však byla zvrácená. „Tihle lidé si trest zasloužili,“ řekl Porterovi. A byla to pravda. Každá z obětí udělala něco strašného, čím si vysloužila takové potrestání. Jenomže Bishop nešel po nich. Bral jim děti. Umučil děti k smrti, aby jejich rodiče do konce života trpěli. Každá z těch dívek zemřela ne proto, že by sama něco provedla, ale za to, co udělal jiný člen její rodiny. Každá z těch krásných mladých tváří zaplatila za zločiny někoho jiného.

Porter přistoupil blíž k první tabuli a pohlídl prsty fotku Calli Tremellové, Bishopovy první oběti. Zavraždil ji 15. března 2009. Bylo jí dvacet. Kłozowski vždycky okamžitě poznamenal, že se jedná o první Bishopovu oběť z pozice Opičího vraha. Jeho přesnost a důkladnost naznačovala, že vraždil už dřív a svého mistrovství dosáhl po letech praxe. Jeho postupy a metody byly na nováčka příliš sofistikované. Představa, že po světě běhá člověk jako on, bere životy, připravuje se na tohle... Jestli takhle vypadaly počátky Opičího vraha, neuměl si Porter představit, odkud se takový člověk mohl vzít. Jakousi představu získal z jeho deníku, ale to nestačilo, bylo to spíš nakouknutí škvírou pod oponou, kterou Bishop zase rychle zatáhl.

Rodiče Calli Tremellové nahlásili její zmizení v úterý. Ve čtvrtek dostali poštou její ucho. V sobotu následovaly oči a jazyk dorazil následující úterý. Všechno bylo zabalené v bílých

krabičkách převázaných černým provázkem s rukou nadepsanou adresou a absolutně bez otisků prstů. Bishop nikdy nenechával otisky.

Tři dny poté, co přišla poslední krabička, našel její tělo náhodný běžec v Almond Parku. Bylo naaranžované na lavičce a v dlaních měla přilepený papír s nápisem NEČINÍM ZLO. V tu chvíli už Porter se svým týmem tušili, jaký by mohl být vrahův modus operandi, a nápis jejich teorii potvrdil.

Nečiním zlo se nakonec ukázalo být smyslem Bishopova snažení, což si všichni uvědomili s druhou obětí, Elle Bortonovou. Ta zmizela 2. dubna 2010, více než rok po první oběti. Porterův tým případ převzal z oddělení pohřešovaných dětí, když rodiče nahlásili, že dostali poštou její ucho. Když o týden a něco později našli dívku mrtvou, měla u sebe daňové přiznání na jméno její babičky, která zemřela v roce dva tisíce pět. Matt Hosman z oddělení finanční kriminality odhalil, že Ellenin otec uplatňoval sračky z daně na více než desítku rezidentů domova s pečovatelskou službou, kterému šéfoval. Všichni byli mrtví. Elle Bortonové bylo pouhých třiaadvacet let. Bishop ji zabil kvůli zločinům, které spáchal její otec.

Když byl motiv Opičího vraha konečně jasný, vrátili se zpátky k případu Calli Tremellové. Prověřili její rodinu a zjistili, že její matka tahala peníze z banky, kde pracovala, celkem tři miliony dolarů za posledních deset let.

Porter udělal krok doprava a podíval se na třetí fotku. Missy Lumaxová, 24. června 2011. Její otec prodával dětské porno. Otec Susan Devorové ve svém klenotnictví měnil falešné diamanty za pravé. To byla oběť číslo čtyři – 3. května 2012. Číslo pět, Barbara McInleyová, sedmnáct let. Zmizela 18. dubna 2013. Její sestra šest let předtím srazila a zabila chodce. Bishop za trest zabil Barbaru. Bratr Allison Crammerové měl na Floridě dílnu, kde za nelidských podmínek zaměstnával nelegální imigranty. Alice byla šestka a zmizela 9. listopadu 2013. Bylo jí

teprve devatenáct. Jen o pár měsíců později ji následovala dvaadvacetiletá Jody Blumingtonová. Její zmizení nahlásili 13. května 2014. Opičí vrah ji zabil, protože její otec pašoval pro jeden kartel kokain.

Poslední fotka na tabuli patřila dívce, kterou Porter dobře znal. Jediné, která nezemřela a s níž se setkal. Emory Connorsová, patnáct let, unesená v listopadu loňského roku. Přestože přišla o ucho a strávila několik dní v zajetí, Bishop ji nezabil. S největší pravděpodobností by to udělal, ale Porter ho našel včas. Tak to alespoň psali v novinách. Porter zatraceně dobře věděl, že ji Bishop nechal žít. Stejně tak věděl, že Bishop chtěl, aby ho našel. Chtěl dostat možnost všechno mu vysvětlit, sdělit mu smysl svého konání, svůj odkaz, a to všechno předtím, než zabije Talbota a uteče.

Talbot, který se ukázal být Emoryiným otcem, byl z celé bandy nejhorším kriminálním. A přestože Bishop unesl Emory, nakonec potrestal jejího otce tak, že ho nejprve zohavil a pak shodil do výtahové šachty. Zabil ho, a Emory ušetřil.

Emory následně zdědila miliardy svého otce, protože jeho smrt naplnila klauzuli v jeho závěti, kterou si před lety vymínila její matka.

Emory přežila, a Bishop unikl zatčení.

Šest očí.

Porter hleděl na fotky obětí Opičího vraha.

Sedm mrtvých, jedna zachráněná dívka.

Ansonu Bishopovi se podařilo stát součástí Porterova týmu, když v listopadu předstíral, že je fotografem z forenzního oddělení. Během prvního společného brífinku procházeli všechny předchozí oběti V4O a snažili se ho zasvětit do případu. Zároveň hledali Emory. Bedlivě je poslouchal, vstřebával, co do té doby zjistili, a předstíral, že je to pro něj všechno nové. Porter se k tomu okamžiku často vracel a hledal něco, podle čeho měl poznat, kdo to ve skutečnosti je, ale nic nenacházel. Bishop se

bezpochyby díval na tuhle tabuli s pocitem, že vykonal něco velkolepého, a zároveň navenek projevoval dokonale odpovídající míru zděšení a přesně dávkovaný zájem. Kladl správné otázky a dával si pozor, aby informace, které dostával, nijak nerozváděl. Během jejich posledního setkání v Belmontu z Bishopa doslova tryskala potřeba podělit se o všechno, co ví, vysvětlit vlastní pohnutky. Stejná touha musela být skoro nezvladatelná, když se díval na tyto tabule a poslouchal, co detektivové o jednotlivých obětech vědí.

Bishop však přispěl několika poznámkami a upozornil na pár detailů.

Porter zavřel oči a ve vzpomínkách se vrátil k tomu dni a ke svým slovům.

Vybavoval si, jak Bishop upozornil na přístup k informacím. Radil, aby zjistili, kdo měl informace o všech zločinech, a od toho místa se postupně vraceli zpátky. Přínos té rady však byl sporný, protože na konci zjistili, že to byl právě Talbot, kdo o všech zločinech věděl, a že z něj Bishop ty informace vypáčil. Mluvil taky o datech a upozornil na to, že V4O zrychluje. To byla pravda, ale pokud k tomu vůbec měl nějaký důvod, nikdy na něj nepřišli. V tu chvíli navíc věřili, že je Opičí vrah mrtvý. Záleželo jim jen na tom, aby našli Emory.

Pak tu byla ještě barva vlasů.

Porter si vybavoval, jak Bishop fixoval pohledem fotku Barbary McInleyové, jediné blondýny ze všech. Nazval ji anomálií. Šlo opravdu o jedinou blondýnu ve skupině atraktivních brunet. Dál se zeptal, jestli byla některá z dívek sexuálně napadená, což nebyla. Taky se zeptal, jestli po sobě Opičí vrah nechal mužské oběti. Konkrétně chtěl vědět, jestli některá z dívek neměla bratra, a pak řekl něco jako: „Když si uvědomíme, že polovina z těch rodin měla nejméně jednoho syna, tak kdyby si vybíral děti náhodně, musela by alespoň jedna z obětí být mužského pohlaví. Ale nebyla, takže musel existovat důvod, proč dával

přednost dcerám před syny, jenom ho zatím neznáme.“ Porter se domníval, že si V4O volil za oběti dívky jednoduše proto, že se lépe ovládaly, a nedalo se čekat, že by se bránily.

Šest očí.

Sedm mrtvých dívek.

Porter se vrátil k fotografii Barbary McInleyové. Stihl ji trest, protože její sestra přejela člověka a od nehody ujela. McInleyová byla jedinou dívkou, která během brífinku vzbudila Bishopův zájem, jedinou, u které se zastavil. Porter ho stále viděl, jak poklepává prstem na její fotku a v hlavě mu to šrotuje.

Porter se otočil ke dveřím a poslouchal, jestli po chodbě někdo nejde. Nikoho neslyšel.

U stěny po jeho levé straně stál stůl a na něm spousta krabic – všechno, co zatím k Opíčímu vrahovi nashromáždili. Na třetí krabici zleva bylo červeným fixem a Porterovou rukou napsáno *Oběti*. Sam přešel ke stolu, sundal víko krabice a chvíli se prohraboval obsahem, až narazil na složku Barbary McInleyové, která byla rovněž nadepsána jeho rukou.

Tohle byly jeho složky. Složky jeho týmu. Nepatřily FBI.

„Kašlu na vás.“

Porter schoval složku pod kabát, pak krabici zase zakryl víkem a vrátil se ke dveřím. Když se ujistil, že je chodba prázdná, vyklouzl z místnosti a tiše za sebou zavřel.

Zapadl do zasedačky na konci chodby a rozsvítil zářivky na stropě.

„Už jsem si myslel, že jste si vzal na dopoledne volno,“ prohlásil agent Steward Diener. Seděl u Nashova stolu s nohama nahoře a prstem šoupal po displeji telefonu.

Porter doufal, že průvan tomu muži zvedne pečlivě načesanou vlnu na hlavě. Takové štěstí ale neměl.

9

Porter

Den druhý • 7:59

Porter zíral na Dienera. „Našli jsme tělo a máme druhou pohřešovanou holku. Byl jsem vzhůru celou noc. Co chcete?“

Byl tady celou dobu?

„No jo. Jste šikovní, že se vám to zatím podařilo udržet pod pokličkou.“ Diener hodil před Portera na stůl výtisk *Chicago Tribune*.

Porter se podíval na titulek.

JE OPIČÍ VRAH ZPĚT? UŽ NÁM ZNOVU UNÁŠÍ DCERY?

Pod titulkem byla fotka Emory Connorsové, jak jde se sklopenou hlavou. Článek i fotka se nacházely nad skladem novin a staly se tak hlavní zprávou dne. V dolní polovině titulní stránky byly další dvě fotky – širokoúhlý pohled na scénu u laguny v Jacksonově parku a druhý, zachycující dům Daviesových.

Diener vstal, obešel stůl, postavil se vedle Portera a ukázal na noviny. „Jsou tam obě jména, Ella Reynoldsová i Lili Daviesová.“

„Jak je to možné? Ještě jsme nic nezveřejnili. S rodiči Lili Daviesové jsem mluvil před pár hodinami.“

Diener pokrčil rameny. „Někdo z toho vašeho drsného týmu si pustil pusu na špacír.“

„To je směšné,“ zabručel Porter a snažil se rychle článek proletět.

Autor uváděl, že v laguně v Jacksonově parku bylo nalezeno tělo, a vyjadřoval domněnku, že by se mohlo jednat o pohřešovanou Ellu Reynoldsovou. Článek pokračoval zjištěním, že krátce po nálezu mrtvé dívky zmizela další. Podle něj Lili Daviesovou naposledy viděli rodiče, jak odchází do školy, kam ovšem nedorazila. Zbytek textu připomínal oběti Opičího vraha a spekuloval o tom, že Anson Bishop mohl poté, co byl téměř zatčen, změnit vzorec chování.

„Co tady ten mamlas dělá?“ zeptal se od dveří Nash.

Porter zvedl noviny. „Přináší zprávy.“

Nash vešel a hodil kabát přes židli, na které ještě před chvílí seděl Diener. Pak mu smetl z ramene smítko. „Rád vidím, že zvažujete posun v kariéře. Když budete hodný, mohli bychom odpoledne po škole zajet do obchodáku. Koupíme vám nějaké pěkné kolo, abyste zvládl objezdit větší rajón.“

Porter hodil noviny Nashovi na stůl a ukázal na fotky laguny a Daviesovic domu. „Tohle nebyl Bishop. Tvrdit něco jiného, a vyjít s něčím takovým na světlo je strašně nezodpovědné. Hlavně že to zvýší náklad.“

Diener odpověděl: „Jak si můžete být tak jistý? Třeba se Bishop rozhodl udělat pár změn. Přesně jak se tam píše.“

„Sérioví vrazi vzorec chování nemění, to snad víte. Jejich modus operandi je jako podpis.“

Diener pokrčil rameny. „Bishop není obyčejný sériový vrah. Každá jeho vražda byla součástí složitého plánu na pomstu. Ten ale skončil, když zabil Talbota. Třeba pak chtěl jít do důchodu, ale došlo mu, že ho chuť na mladá děvčata neopustila. Když už

to nezvládl, unesl Ellu Reynoldsovou. Vyřídil si to s ní a vrhl se na Lili Daviesovou.“ Diener vykročil ke dveřím. „Když se trochu zamyslíte a podíváte se na to s odstupem, bude vám to dávat smysl.“

Porter hodil kabát, ve kterém měl stále zabalenou složku Barbary McInleyové, na stůl. Srdce mu divoce bušilo.

„Je to vůl,“ konstatoval Nash.

„Já jsem vás slyšel!“ zavolal Diener z chodby. „Jestli se pletete a ty holky zabil Opičák, tak to musíte předat nám!“

„Ten druhý je trochu lepší,“ namítl Porter. „Ten jeho parťák... jakže se to jmenuje? Hnůj, Kůl, Vůl...?“

„Půl. Píše se to Poole. Frank Poole. A jo, je to taky vůl. To oni jsou všichni. Hej, dívej se, co teď udělám!“ Nash vzal za kliku a chtěl zabouchnout dveře, v tu chvíli se však kolem něj protáhla Clair s iPadem v ruce. Hned za ní šel Kloz se třemi bílými krabičkami naskládanými na notebooku tak, že hrozily pádem. „Mohl by mi někdo pomoci?“ zeptal se.

Nash sundal horní krabičku a odnesl si ji ke stolu.

„Počkej, nikam s tím nechoď,“ zastavil ho Kloz. „To mi musí vydržet na týden.“

„Co v nich je?“ zeptal se Porter.

„Třikrát po šesti koblích z toho podniku, co nedávno kousek od nás otevřeli. Jmenuje se Mír, láska a koblížky,“ odpověděla jim Clair. „Ten hajzlík si je chtěl všechny nakřečkovat k sobě na stůl, tak jsem mu musela vysvětlit, jaký přínos má, když se člověk podělí s kolegy.“

Kloz se ušklíbl. „Řekla jsi mi, že když je nepřinesu, pošleš hromadný e-mail a všem napíšeš, co mám na stole. Nemohl jsem je nechat u sebe v kanclu, nehlídané, když se to tady hemží hyenama. Byly by hned pryč. A je jich jenom osmnáct. Dávají krabičky po šesti, ne po dvanácti.“

Nash otevřel krabičku, kterou uchránil, a vytřeštil oči. „Ježíšku na křížku, to jsou krasavci.“

Porter vzal z hromady druhou krabičku a usadil se ke svému stolu. Clair si uzmula třetí.

„Hej!“ vykřikl Klov. „Ty jsou moje!“

„Proč jsou tak malé?“ zeptal se Porter s pusou plnou krémové náplně.

Clair rovněž vylovila z krabičky koblížek a prohlížela si ho. Byl posypaný rozdrcenými sušenkami Oreo. „Je to lahůdka. Udělala bych ve vzduchu uvozovky, ale nemám volné prsty. Dělalí se schválně malé a prodávají se za prémiovou cenu. Stojí dvojnásobně víc než normální koblíhy. Kdyby nebyly tak strašně dobré, nikdy by jim to u lidí neprošlo, jenomže tihle nádherní kluci jsou jako z ráje. Pokaždé, když si kousnu, cítím, jak mi roste zadek, ale je mi to úplně jedno.“

Klov se usadil za svůj obvyklý stůl vedle konferenčního stolu. Obě dlaně položil na kovovou desku a zhluboka se nadechl, aby se uklidnil, protože začínal rudnout. „Tak jo, každý si můžete vzít jeden, ale jenom jeden.“

„Já už jsem snědl asi čtyři,“ řekl Nash a utíral si ze rtů cukrové důkazy. Jeho pohled padl na zdecimovaný obsah krabičky. „A zbytek si rozhodně nechám.“

O deset minut později byly všechny krabičky prázdné. Zůstaly jen koblíhy s jahodovou polevou. Porter cítil, jak ho rychlé cukry nakoply. Vstal, přešel k poslední tabuli, která jim zbyla, a nadepsal nahoru jméno ELLEN REYNOLDSOVÁ.

„Je to *Ella* Reynoldsová,“ opravil ho Nash.

Porter zavrčel, setřel křestní jméno hřbetem ruky a nahradil ho správnou verzí – ELLA. „Tak jo, co víme?“

Clair odpověděla: „Zmizení Elly Reynoldsové bylo nahláшено dvacátého druhého ledna a její tělo nalezeno včera, tedy dvánáctého února. Našli ji zmrzlou pod ledem v laguně v Jacksonově parku.“

„Nebyla zmrzlá,“ skočil jí do řeči Nash. „Aspoň ne úplně. Tak to říkal Eislej. Ale laguna zamrzlá byla.“

„No jo, tak pardon,“ řekla Clair. „Podle vedení parku byla laguna úplně zamrzlá od druhého ledna, což bylo dvacet dnů předtím, než zmizela. A až to dopíšeme, chci vám ještě ukázat, co jsem našla na záznamu z kamer.“

Porter přikývl. „Když ji našli, neměla na sobě své oblečení, nýbrž věci, o kterých se domníváme, že patří další pohřešované dívce, Lili Daviesové.“ Napsal její jméno na tabuli a pak se vrátil ke sloupci pod Ellou. „Ellu naposledy viděli, jak vystupuje z autobusu asi dva bloky od svého domu, kousek od Logan Square, což je asi dvacet kilometrů od místa, kde ji našli. Na sobě měla černou bundu. Podle mě můžeme s klidem tvrdit, že pachatel celou scénu v laguně nastražil tak, aby to vypadalo, že Ellino tělo odpočívalo pod ledem několik týdnů. Což samozřejmě není možné, pokud na sobě měla Liliino oblečení.“

Nash vstal od stolu, přešel ke konferenčnímu stolku před tabulí a sedl si. „Jenomže k čemu to všechno je? Dostat Ellu pod led mu muselo dát spoustu práce, a když jí oblékl Elliny šaty, prozradil nám i datum a čas. Nedává to smysl.“

„Jemu to smysl dává,“ poznamenal Porter. „Tohle všechno. Včetně tohoto...“

Porter napsal na tabuli pod Ellino jméno UTOPENÁ VE SLANÉ VODĚ.

„To myslíš vážně?“ zeptal se Kloz.

„Eisley jí našel v plicích a v žaludku slanou vodu. Je si poměrně dost jistý, že příčinou smrti je utopení,“ odpověděl Porter.

„Utopení,“ opakovala Clair. „Ve slané vodě.“

Nash dodal: „K moři je to nejblíže jedenáct set kilometrů.“

„Budeme muset prověřit místní akvária a akvaristické potřeby,“ řekl Porter. „Asi můžeme vyloučit, že by si s ní udělal výlet k moři. To už by nestihl.“

Clair vrtěla hlavou. „Na něco takového asi nejsem dost vyspaná.“

„Všichni už jedeme na dluh,“ souhlasil Porter. „Co víme o té druhé dívce, Lili Daviesové?“

Nash otevřel zápisník. „Rodiče se jmenují doktor Randal Davies a Grace Daviesová. Její nejlepší kamarádkou je Gabrielle Deeganová. Chodí na Wilcox Academy. Když ji viděli naposledy, měla na sobě červenou bundu. Podle její matky to byla kožešinová bunda z červeného nylonu pošíťá kamínky. Taký měla na sobě bílou čepici, bílé rukavice, tmavé džíny a růžové tenisky. Včera nedojela do školy, což znamená, že byla nejspíš unesena dvanáctého února ráno. Matka tvrdí, že ji viděla odcházet do školy. To bylo po čtvrt na osm. Vyučování začíná za deset osm a do školy to má pěšky kousek.“

„A chodí ráno s někým?“ zeptal se Porter.

Nash zavrtěl hlavou. „Matka říkala, že škola je jenom čtyři bloky daleko a že chodí sama.“

Kloz se smutně podíval na krabičky s koblihami a pak přešel ke konferenčnímu stolu. „Čtyři bloky fakt není daleko. Jestli ji chtěl někdo unést, neměl moc času.“

Clair si sedla vedle Nashe. „Za předpokladu, že šla rovnou do školy, což nemůžeme vědět. Třeba potkala kámoše a ti ji svezli. Víím, že je to jenom pár bloků, ale když jsem chodila do školy já, dělala jsem to tak docela často. Takhle blízko kampusu se ti, kteří jezdí autem, často potkávají na parkovišti s těmi, kdo chodí pěšky, kecají a čekají, až zazvoní.“

„Můžu dál?“

Všichni tři zvedli hlavu. Ve dveřích stála Sophie Rodrigue-zová. Porter si všiml, že má na sobě stejný svetr jako v domě Daviesových. S největší pravděpodobností ani ona ještě nebyla doma. „Prosím,“ pokynul jí. „Posaďte se, právě si všechno procházíme.“

„Ehm, Same?“ řekl Kloz a znovu se na příchozí podíval. „Vzpomínáš si, jak to dopadlo posledně, když jsi k nám do klubu pozval návštěvu?“

Clair ho praštila do ramene. „Sophii znám skoro čtyři roky. Je prověřená.“ Pak pokynula na židli po své levici.

Sophie položila kabelku na zem ke dveřím, sundala si kabát a sedla si s očima už upřenýma na tabuli. „Vím, že na tom dělá celé oddělení vražd, ale oba případy jsou zcela jasně propojené. Nejlepší bude, když se do toho prozatím pustíme společně. Aspoň do chvíle, než zjistíme, co se vlastně děje.“

„Tak vítejte do týmu, Sophie,“ prohlásil Porter.

Nash se na něj podezřívavě podíval, ale neřekl nic.

Sophie si prohlížela tváře všech v místnosti. „Ella původně taky patřila mně. Člověk vždycky doufá, že to dopadne dobře, ale když se ty děti neukážou do osmačtyřiceti hodin, obvykle to znamená, že utekly z domu, nebo se jim stalo ještě něco horšího. Obě tyhle dívky měly doma zázemí, takže jsem v duchu čekala spíš to něco horšího. Když jste mi řekli o oblečení, potvrdili jste mi, co jsem si myslela. Jenom doufám, že Lili najdeme včas.“

„Ukázala jste ty fotky oblečení Liliiným rodičům?“ zeptal se Porter. Poslal jí je e-mailem z pitevny.

Sophie přikývla. „Její matka potvrdila, že patří Lili. Říkala, že iniciály na čepici jí vyšila sama.“

Porter napsal na tabuli pod jméno Elly Reynoldsové NALEZENA V ŠATECH LILI DAVIESOVÉ. Pak se otočil zpátky k Sophii. „Co nám ještě můžete říct o Elle?“

Sophie si chvíli prohlížela tabuli. „Před pár týdnů jsem byla na místě činu, krátce poté, co zmizela. Vystupovala z autobusu asi dva bloky od domu, kousek od Logan Square, ale rodiče mi řekli, že se občas stavila do Starbucks na Kedzie a psala si tam úkoly. Prošla jsem si obě trasy. Od zastávky k domu jsem došla za čtyři minuty, sedm minut trvá dojít od autobusu do Starbucks a odtamtud devět minut k jejímu domu. Celou dobu se jde po otevřeném prostranství, všude jsou lidi. Nechápu, jak by ji někdo mohl unést, aniž by to kdokoli viděl.“

Nash se zeptal: „Mluvila jste se šéfem Starbucksu?“

Sophie přikývla. „Poznal Ellu na fotce, kterou jsem mu ukázala, ale nebyl schopný říct, jestli tam v ten konkrétní den byla. Obvykle platí v hotovosti, takže jsem ji nemohla dohledat podle kreditní karty ve výpisu.“

„A bezpečnostní kamery tam nejsou?“

„Jedna, ale záznam se uchovává jenom den. Nearchivují je. Než jsem tam přišla, už byl smazaný.“

Kloz si odkašlal. „A mohl bych se na to podívat já? Ještě jsem neviděl bezpečnostní systém, který by uměl skutečně vymazat záznam z předchozího dne. Jestli ten systém má normální pevný disk, možná na něm ještě zůstaly aspoň fragmenty, i když si manažer myslí, že ne.“

Porter přikývl a napsal: ZÁZNAM Z KAMERY ZE STARBUCKS (JEDNODENNÍ CYKLUS?) – KLOZ. „Co dál?“

„Prohledali jsme jí počítač a e-mail, ale nenarazili jsme na nic neobvyklého,“ odpověděla Sophie. „Její telefon zmizel s ní. Naposled se připojil na vysílač kousek od Logan Square a odpojit se čtyři minuty poté, co má autobus podle jízdního řádu přijet.“

„Klozi?“

Kloz už přikyvoval a psal si poznámku do notebooku. „Na to se taky podívám.“

Porter se obrátil k Sophii. „Našli jste něco u Lili v pokoji?“

„Nic, co by vybočovalo z normálu. Spoustu rozházeného oblečení. V žádné zásuvce ani pod matrací, což jsou typické skryšes, neměla nic schovaného. Na zrcadle visela přilepená fotka, na které byla s dívkou. Matka nám řekla, že je to její kamarádka Gabby. Otec nám potvrdil, že měla mobilní telefon i notebook, ale nic z toho jsme v pokoji nenašli. Máma říkala, že si je brávala do školy a že když odcházela, měla na zádech batoh.“ Na okamžik se odmlčela, aby si přečetla esemesku, která jí právě přišla. „Lidi z mojí kanceláře jí volali na mobil, ale ten už byl vypnutý. Teď mi přišly výsledky. Naposledy se připojil k vysílači u jejího

domu. Vypnul se v sedm hodin a dvacet tři minut. To je pouhých osm minut poté, co odešla z domu.“

„Klozi, zkus něco vytáhnout z jejích profilů na sociálních sítích a z e-mailu,“ poznamenal Porter.

„Píšu si,“ odpověděl Kloz.

Sophie vytáhla z kabelky složku a rozložila její obsah na stůl. Měla fotky obou dívek. „Ella s Lili si byly podobné, což by naznačovalo možnou přitažlivost nebo sexuální motiv, ale pitva potvrdila, že na Ellině těle se nenašly žádné stopy násilí. Zatím to ale ještě nebudeme škrtat a tvrdit, že je to náhoda.“

„Souhlasím. Můžu?“ zeptal se Porter a ukázal na fotky.

Sophie mu je podala a Porter je pověsil na tabuli. „Jak je Lili stará?“

„Sedmnáct,“ odpověděla Sophie.

„Obě mají blond vlasy zhruba po ramena. Ella měla modré oči, Lili má zelené. Jsou od sebe dva roky. Kam chodila Ella do školy?“ zeptal se Porter.

Sophie chvíli listovala poznámkami. „Na Kelvyn Park High. Byla ve druhém ročníku.“

„A máme jakýkoli důvod domnívat se, že se mohly znát?“

„O ničem nevím,“ odpověděla. „Chodily do jiné školy, měly jiné přátele, byly od sebe dva roky. Ani jedna neřídila.“

„A co ta galerie?“ zeptal se Porter. „Nemohly se potkat tam?“

„V galerii jsem ještě nebyla. Otevírají až v deset.“

Porter se poškrábal na tváři. „Byl bych raději, kdybyste šly s Clair do školy a pak asi vyslechnout tu její kamarádku, Gabriellu Deeganovou. Nash děti spíš děsí.“

Nash se usmál. „Nemůžu za to, že se mě lidi bojí.“

Porter na něj kývl. „My dva se půjdeme podívat do galerie.“

„Umění miluju.“

„Pošlu vám adresu esemeskou,“ řekla Sophie. „Je to v North Halstedu.“

Porter se otočil zpátky k tabuli. „Ještě něco?“

Skupina ztichla.

„Mohli bychom se podívat na to video?“ zeptala se Clair.

„Jasně, pusť to.“

Clair klepla na obrazovku iPadu, který položila doprostřed stolu. Obraz na něm byl zastavený a z hrozného úhlu ukazoval úzkou černou cestu. V rohu svítily čas a datum – 12. února 8:48.

Clair klepla na ikonu *Play* a ukazatel času se rozběhl. Kolem projela dvě auta – žlutá toyota a bílý ford. Když se na obrazovce objevil šedý pick-up, Clair klepla na pauzu. „Teď to budu posouvat pomalu,“ řekla a video se pohybovalo jen po obrázcích.

Když bylo auto konečně vidět zezadu, Porter pochopil. „Zastav to,“ řekl.

Pick-up za sebou táhl velkou cisternu, jakou vozí například firmy na čištění bazénů.

„V parku žádný bazén není a tyhle služby si v polovině zimy moc lidí neobjednává,“ řekla Clair. „Podle mě tam tímhle způsobem dostal vodu.“

„Máme to z jiných úhlů?“ zeptal se Porter.

Clair zavrtěla hlavou. „Tohle je jediná kamera, která tam je.“

Kloz se předklonil blíž. „S tím toho moc neudělám. Obraz je čistý, ale úhel je na pytel.“

„Můžeš pár snímků zpátky?“ pobídl ji Porter.

Clair klepala na příslušnou ikonu a vracela obraz po jednotlivých snímcích.

„Stůj,“ zarazil ji Porter. „Co to tam svítí a proč je to sakra tak blbý úhel?“

Kamera byla namířena téměř kolmo dolů. Normálně by měla zabírat silnici po délce, aby zachytila příjezdějíci či odjíždějící auta.

Obraz byl zastavený v momentě, kdy zachycoval maximální plochu čelního skla, ovšem dovnitř nebylo vidět kvůli jasnému bílému světlu.

Porter rozeznával obrys řidičova těla, ale nic, co by mu pomohlo osobu identifikovat. „Klozi, myslíš si, že by se to dalo zvětšit a vyčistit?“

Kloz si kousal nehet na palci. „Možná... těžko říct. Zkusím to.“

„Ředitel parku říkal, že se na záznamy prakticky nedívají. Kamera jim spíš slouží k tomu, aby lidi odrazovala. Podle něj se asi uvolnila a otočila víc k zemi, nebo ji tak možná někdo nastavil schválně. Neměl tušení, kdy se to mohlo stát,“ vysvětlovala Clair. „Tvrdil, že kamera byla původně namířená na cestu, aby zachycovala blížící se auta a řidiče uvnitř.“

Porter se obrátil ke Klozovi, ale ten mávl rukou dřív, než stačil něco říct. „Jo, já vím. Projdu staré záznamy a zkusím zjistit, kdy se to stalo, přičemž se jako tonoucí budu chytat stébly v podobě šance, že by se u toho náš pachatel mohl usmívat do kamery s klíčem v ruce.“

„Občas někdo udělá chybu,“ namítl Porter.

„Jasně.“

„Tohle je dobré. Když už nic, aspoň z toho zjistíme značku a model toho pick-upu. Když projdeme firmy zabývající se čištěním bazénů, možná budeme mít štěstí.“ Porter se otočil zpátky k tabuli. „Máme ještě něco, co bych mohl připsat?“

V místnosti se znovu rozhostilo ticho.

Porter zavřel černý fix a sedl si ke konferenčnímu stolu. „Chci mít lepší představu o obou únosech. Pachatel jedná rychle a zjevně mu nečiní potíže sebrat ty dívky na veřejných místech. To znamená, že buď umí velmi dobře splynout s davem, nebo se s oběma seznámí dřív, takže ho pak nepovažují za nebezpečného. Není možné, aby je bez povšimnutí tahal do pick-upu, zatímco kolem sebe kopou a křičí. Nějak je teda musí přinutit, aby s ním šly dobrovolně.“

„Třeba má i jiná auta,“ nadhodil Nash. „Nějaké technické služby nebo firemní dodávku. Něco, čeho si nikdo nevšimne.“

Kloz otočil notebook, aby všichni viděli na obrazovku. Byla na ní podrobná mapa Chicaga a okolí. Kousek od Logan Square svítila červená tečka, druhá v Jacksonově parku a třetí na King Drive v Bronzeville. „Mezi oběma místy, kde došlo k únosu, je asi šestnáct kilometrů. Ve městě této velikosti se to dá považovat za poměrně velké lovecké území. Jacksonův park, kde našli Ellu, je blíž k Liliinu domu než k jejímu.“

Porter si chvíli prohlížel mapu. „Takže Lili unesli kousek od místa, kde našli Ellu. To by mohlo být důležité.“

„Ella se utopila ve slané vodě?“ Sophie se zamračeně dívala na tabuli. „To nedává smysl.“

„A co bazén se slanou vodou?“ nadhodil Kloz. „To by odpovídalo té cisterně.“

„A takové bazény se dělají?“ zamračil se Nash.

Kloz přikyvoval. „Já mám tetu na Floridě a ta ho třeba má. Je alergická na chlor. Navíc jsou méně náročné na údržbu, není třeba testovat vodu a odměřovat chemikálie.“

„V Chicagu jich zase tak moc nebude. Myslíš, že by to šlo zjistit?“ zeptal se Porter.

Kloz odpověděl: „Třeba by to šlo vytáhnout ze stavebních povolení.“

Porter zkoumal tváře všech u stolu. S výjimkou Sophie Rodriguezové je znal několik let. Vzal z Nashova stolu noviny a položil je na konferenční stůlek. „Dávejte si bacha, jestli vám přes rameno nekouká nějaký novinář. Někdo nám čmouchá až moc blízko u tábora, a ten někdo nemá strach pouštět ven i spekulace.“

Clair noviny otočila, aby si přečetla titulky. „Ale nemyslíš si, že někdo z nás mluvil s tiskem, že ne?“

Porter zavrtěl hlavou. „Myslím si, že by otiskli všechno, jen aby to prodali. A když nic nedostanou z nás, něco si vymyslí. Prohlášení pro tisk udělám, až ho budeme mít připravené. Do té doby vyhláším informační embargo, tedy s výjimkou oznámení o Liliině pohřšování.“

Rozhostilo se nervózní ticho. Jako první promluvila Sophie. „Bude někdo jíst ten poslední koblížek?“

Kloz praštil hlavou do stolu a hlasitě si povzdechl. „Vezměte si ho.“

Tabule důkazů

ELLA REYNOLDSOVÁ (15 let)

- Zmizení nahlášeno 22. 1.
- Nalezena 12. 2. v laguně v Jacksonově parku
- Voda zamrzlá od 2. 1. (20 dní předtím, než zmizela)
- Naposledy viděna, jak vystupuje z autobusu na Logan Square (2 bloky od domu, 24 km od Jacksonova parku)
- Naposledy spatřena v černé bundě
- Utopená ve slané vodě (nalezena ve sladké)
- Nalezena v šatech Lili Daviesové
- Čtyři minuty od autobusu domu
- Chodila do Starbucks na Kedzie, sedm minut pěšky od domu

LILI DAVIESOVÁ (17 let)

- Rodiče – Dr. Randal Davies a Grace Daviesová
- Nejlepší kamarádka – Gabrielle Deeganová
- Chodí na Wilcox Academy (soukromá), 12. 2. nepřišla do školy
- Naposledy viděna, jak odchází do školy (pěšky) 12. 2. v 7:15, oblečenou měla červenou nepromokavou bundu s kapucí, pošítou kamínky značky Perro, bílou čepici, bílé rukavice, tmavé džíny a růžové tenisky (všechny měla na sobě nalezená Ella Reynoldsová)

- Pravděpodobně unesena 12. 2. (cestou do školy)
- Krátký časový prostor – 35 minut (odešla do školy 7:15, vyučování začíná 7:50)
- Školu má jen čtyři bloky od domu
- Zmizení nahlášeno až po půlnoci (13. 2.)
- Rodiče si mysleli, že šla hned ze školy do práce (galerie umění, nešla)

NEZNÁMÝ PACHATEL

- Mohl řídit šedý pick-up s cisternou
- Může mít něco společného s bazény (čištění, servis)

ÚKOLY

- Záznam z kamery ze Starbucks (jednodenní cyklus?)
– Kloz
- Ellin počítač, telefon, e-mail – Kloz
- Liliiny profily na sociálních sítích, záznamy hovorů, e-mail (telefon a PC zmizely) – Kloz
- Vylepšit obraz možná zachycující pachatele u vjezdu do parku – Kloz
- Uvolněná kamera v parku (schválně?), projít starší záznamy – Kloz
- Získat ze záznamu značku a model pick-upu? – Kloz
- Clair a Sophie – projít cestu, kterou chodila Lili do školy, promluvit si s Gabrielle Deeganovou
- Porter a Nash – navštívit galerii (manažerka – paní Edwinsová)
- Získat seznam bazénů se slanou vodou v Chicagu ze stavebního úřadu – Kloz
- Najít místní akvária a jejich dodavatele

10

Porter

Den druhý • 9:08

„Same, tohle nemusíš dělat.“

„Ale musím.“

Zazvonil u dveří Reynoldsových.

Ze stanice jeli přímo sem s rozsvíceným majákem. Porter projel tři křižovatky na červenou.

Nash na zápraží nervózně přešlápl. „Z oddělení sem pošlou pochůzkáře.“

Porter si promnul ruce. Zima mu zalézala pod kůži. Teplota se pohybovala kolem tří stupňů, ale k tomu foukal ledový vítr. „Už je po deváté. Možná četli dnešní noviny. A podle mě je to i v ranních zprávách.“

Porter znovu zazvonil.

Kdosi krátce poodhrnul záclonu na okně nalevo od dveří a pak ji zase pustil. Potom zašramotil řetízek u dveří. Ty se na pár centimetrů otevřely. Ven vykoukla zhruba pětáctýřicetiletá žena. Měla zarudlé oči a pod nimi tmavé kruhy z nedostatku spánku. Její hnědé vlasy byly mastné, jakoby několik dní nemyté. Na sobě měla teplý hnědý svetr a džíny. „Přejete si?“

Porter jí ukázal odznak. „Jsem detektiv Porter a tohle je detektiv Nash z chicagské metropolitní policie. Můžeme dál?“

Chvilí na něj hleděla, jako by jí nějakou dobu trvalo, než si uvědomila obsah jeho slov. Pak přikývla a otevřela dveře. Přitom se dívala kamsi za něj, na ulici. „Myslím, že ta zima už vyhnala i poslední novináře. Včera večer tu ještě měli dodávku.“

Porter s Nashem si oklepali z bot sních, vešli do domu a zavřeli za sebou dveře. Obklopilo je teplo, které bylo až dusivé v porovnání s chladem venku. Porterovi to nevadilo. Klidně by dokázal stát hodinu v jícnu sopky, a stejně by mu mrzly prsty. Odkáslal si. „Máte manžela doma?“

Paní Reynoldsová zavrtěla hlavou. „Ještě se nevrátil.“

„On někam jel?“

Žena si hlasitě povzddechla a posadila se na područku kožené pohovky, kterou měla za sebou. „Ode dne, kdy Ella zmizela, jezdí po městě a hledá ji. Vrací se akorát najíst a trochu vyspat. Pak zase jede. Ze začátku jsem několikrát jela s ním, ale měla jsem pocit, že je to marné. Jezdit sem a tam po náhodných ulicích a čekat, že odněkud vyběhne. Jako by byla zatoulaný pes. Ale nemůžu mu to zakazovat. Zlomilo by mu to srdce.“

Minulé úterý zkusil zůstat doma, a oba jsme tu doslova lezli po stěně. Včera po večeri zase začal jezdit.“

„Člověku pomáhá, když něco dělá,“ řekl Nash.

Podívala se na něj prázdnýma očima a pak pokračovala: „První týden jsem pořád jenom telefonovala. Všem Elliným kamarádům, naší rodině, sousedům, prostě tomu, kdo mě napadl. Do azylových domů, do nemocnic, do márníc... sedět zavřená v baráku je strašné. Připadala jsem si hrozně bezmocná. Ale copak můžu dělat ještě něco jiného? Všude visí plakáty. V tomhle počasí stejně k ničemu nejsou. Kdo nemusí, ven vůbec nechodí.“

Porter se zhluboka nadechl. „Tohle se mi neříká snadno...“

Paní Reynoldsová zvedla ruku a umlčela ho. „Nemusíte, ráno jsem to viděla ve zprávách. Televizi už jsme tři týdny nevypnuli. Usnula jsem na gauči, a když jsem se včera večer probudila,

vysílali právě záběry z parku. Nikdo neřekl, že to byla Ella, jen že v laguně našli tělo nějaké dívky. Ale matka takové věci ví. Asi jsem to věděla už několik týdnů. Myslím, že jsem vás v té televizi viděla taky. Připadáte mi povědomý.“

„Je mi to moc líto.“

Přikývla a promnula si oči, které vypadaly, jako by uronily poslední slzy už před dvěma týdny. „Moje Ella by neutekla. To nám bylo jasné od první chvíle, kdy zmizela. S každou další minutou jsem pak ztrácela naději. V dnešním světě se dívky jen tak neztrácejí. Všude jsou kamery a internet. Musí se stát něco strašného, aby dívka zmizela úplně.“ Zhluboka se nadechla. „Jak zemřela?“

„Myslíme si, že se utopila. Stále ještě čekáme na úplnou zprávu.“

„Utopila se v laguně?“

Porter zavrtěl hlavou. „Ne... někde jinde. Utopila se a pak ji hodili do laguny.“

„Takže chcete říct, že ji někdo utopil. Udělal jí to někdo jiný, ano?“

„Obávám se, že ano.“

Paní Reynoldsová sjela pohledem k podlaze. „Chci se vás zeptat, jestli trpěla, ale myslím, že odpověď znám, a nejsem si jistá, jestli ji chci slyšet nahlas. Ale někdo ji unesl před několika týdny. Víte, kdy ji utopil? Víte, co ta zrůda celou tu dobu s mojí holčičkou dělala?“

Nash rovněž sklopil zrak. „V tuhle chvíli toho nevíme o moc víc než vy. Chtěli jsme vám to jen říct dřív...“

„Než se to dozvím odjinud? To je od vás ušlechtilé, ale ti novináři... no prostě...“

„Můžete se nějak spojit s manželem? Třeba bychom mu mohli zavolat, aby se vrátil domů.“

Její pohled byl zase prázdný a nechala ta slova dlouho viset ve vzduchu. Porter už takovou reakci viděl. Lidé, kteří zažívali

velké trauma, takhle utíkali z reality. Odpojili se. Jako by události neprožívali, jen pozorovali zvenčí. Paní Reynoldsová přikývla a vylovila ze záhybů deky na gauči mobilní telefon. Pak nahlas vyslovila *hlasová zpráva*, sklopila zrak a začala diktovat: „Floyde? To jsem já. Zlatíčko, pojď domů, prosím. Oni... je tady policie. Našli ji. Našli naši holčičku.“

Pak zavěsila a hodila telefon na gauč.

Bouchly dveře zadního vchodu a do obývacího pokoje vkráčel chlapec. Na podlaze kuchyně za sebou nechával stopy od sněhu. Mohlo mu být tak sedm nebo osm. Na sobě měl tmavě modré oteplovačky, žlutou čepici, šálu a černé rukavice. „Mami, někdo nám na zahradě postavil sněhuláka.“

Paní Reynoldsová se na něj podívala a pak se otočila k Porterovi s Nashem. „Teď ne, Brady.“

„Ale ten sněhulák je asi zraněný.“

„Cože?“

„Teče mu krev.“

11

Lili

Den druhý • 9:12

Lili byla sama, až doteď.

Muž sešel po schodech a asi dvě minuty tam jen tak stál a díval se na ni. V ruce cosi držel, ale ona neviděla, co to je.

Když konečně promluvil, zněl jeho hlas hluboce, odměřeně a profesionálně. „Nevypila jsi to mléko.“

Lili mléko skutečně nevypila, a neměla to v úmyslu. Nehodlala jíst ani pít nic z toho, co jí ten člověk dá. Raději umře hladem a žízni, než aby si od něj něco vzala.

„Proč ne?“

Neodpověděla, jen si přitáhla deku těsněji k tělu a vmáčkla se do kouta.

„Nemusí to být nepříjemné. Pokud si to neztížíš sama. Byl bych raději, kdyby ses cítila pohodlně a uvolnila se,“ řekl. „Je ti teplo?“

Na stěně po pravé straně vedly teplovodní trubky a topení. Za dobu, co byla vzhůru, zaznamenala, že se systém zapnul a vypnul, ale teď byl zticha. Ventilátor na boku byl namířený přímo do klece a foukal z něj teplý vzduch. To mu ale nehodlala říct.

„Kdyby ti byla zima, hned mi to řekni.“

Vystoupil z přítmí pod schody a přešel k její kleci. Napadlo ji, že je legrační, jak rychle jí začala v duchu říkat *moje* klec. Zevnitř měla pocit, jako by ji chránila před vším, co jí hrozí venku. Když přistoupil blíž, byla vděčná za pletivo i kovové trubky, které je dělily, a za jejich ochranu. Volnou rukou sáhla za sebe, nahmatala pletivo a pevně stiskla, až se jí chladná ocel zaryla do kůže.

Muž vešel do světla a ona ho konečně uviděla. Měl neuvěřitelně bledou pokožku, průsvitnou jako papír. Viděla mu žíly na krku, na spáncích i na čele jako nějaké miniaturní cestičky. Na hlavě měl pevně nataženou černou pletenou čepici, která mu skrývala všechny vlasy, jestli tedy nějaké měl. Obočí měl tenké, skoro neexistující. Když spatřila jeho oči, přála si, aby to neudělala. Díval se na ni jako zpoza šedivého mraku. Byly to oči starého člověka, ztracené za šedým zákalem. Celkově ovšem nevypadal staře, maximálně na třicet. Jen oči k němu neseseděly. Nebyly přirozené. Právě navíc vypadalo tmavší než levé, v němž viděla popraskané žilky. Lili měla nutkání odvrátit tvář, ale tu radost mu udělat nehodlala. Nehodlala dát najevo slabost.

„Omlouvám se za svůj vzhled. Nejsem úplně zdravý. Ale dneska je to lepší. Slibuju, že to není nakažlivé. Neboj se, prosím,“ řekl a znovu si šlapal na jazyk.

Lili drtila v ruce pletivo a vítala bolest, kterou jí způsobovalo, protože odvádělo její pozornost. Zafála zuby a zatvářila se silně, vzdorovitě.

Muž měl naopak ústa mírně pootevřená. Pokaždé, když se nadechl, uslyšela slabé hvízdnutí. „Pustím tě ven, a ty budeš dělat všechno, co ti řeknu.“ Mrknul očima na předmět, který držel v pravé ruce. Byl to paralyzér. Nijak to ale nekomentoval. Lili věděla, že se s ním nedá zabít. Jen ji napadlo, jak moc jeho zásah bolí. Dostala by se kolem něj a ke schodům, i kdyby jí dal šok?

Muž levou rukou strčil klíč do horního zámku a pak i do spodního. Oba dva vysunul ze dveří a pověsil je na pletivo. Pak zvedl petlici a dveře otevřel.

„Pojď, prosím, ven,“ řekl tiše. „Mohl bych ti dát šok a vytáhnout tě, ale pak bychom museli čekat, než bychom mohli začít. Bude lepší, když mě poslechněš hned.“

Probodával ji pohledem zakalených očí. Na zápěstí pravé ruky měl obvaz – špinavý a od krve.

„Vypadni odtamtud!“ zařval.

Lili vyskočila a zhluboka se nadechla.

„Proč mě nutíš křičet? Nenuť mě křičet, prosím. Nemám to rád. Nechci na tebe být ošklivý. Prostě pojď ven, abychom mohli začít, prosím. Čím dříve začneme, tím dříve bude konec.“

Nechtěla. Lili věděla, že by neměla jít, ale přinutila se vstát a přejít k tomu muži, ke dveřím klece. Očima zalétla za něj, ke schodišti a ke světlu na jeho konci.

„Ostatní se pokusily k těm schodům dostat, ale žádné se to zatím nepovedlo. Klidně to zkus, jestli chceš, ale maximálně dostaneš šok a všechno bude trvat dýl. Museli bychom začít znovu, a buď si jistá, že bychom začali. Takže bude nejlepší, když mě poslechněš,“ řekl znovu neuvěřitelně klidným hlasem. Přes deku ucítila na zátylku jeho ruku. Vedl ji a postrkoval k malému mrazáku u zdi, ze které vedlo schodiště.

Zvedl víko.

Lili čekala, že se vyvalí ledový vzduch, protože doma měli podobný mrazák. Místo toho se však ven zvedal vzduch teplý a vlhký. Mrazák byl plný vody. O krok couvla a pokusila se ho odstrčit, okamžitě toho však nechala, protože ucítila na zádech konec paralyzéro.

„Voda je hezky teplá. Klidně si ji běž zkusit.“

Lili viděla, jak její ruka sáhla do vody, jako by se pohybovala samostatně bez její vůle. Namočila prsty do vody. Byla teplá, mnohem teplejší než vzduch.

„Asi by sis měla sundat šaty. Bude to tak lepší.“

Řekl to úplně nonšalantně, jakoby nic, jako by se bavil se starým kamarádem.

„Nebudu...“ Slova jí vyklouzla ze rtů dřív, než si uvědomila, že mluví. Rychle je zarazila a zavrtěla hlavou. Rukama svírala deku a tiskla si ji pevně k drobnému tělu. Chtěla od nádrže s vodou couvnout, ale muž stál za ní. Jeho teplý dech jí klouzal po zátylku.

Ucítila jeho levou ruku na rameni. Vzápětí z ní ta ruka strhla deku.

Lili křičela, což byl první skutečný zvuk, který ze sebe vydala od chvíle, kdy se zde ocitla. Křičela, jak nejhlasitěji dokázala. Tak silně, až měla pocit, že je její křik jako nůž, který jí drásá hrdlo zevnitř. Odrážel se od stěn sklepa a vracel se k ní v podobě, kterou nepoznávala. Tento hlas neznala. Patřil vyděšené holčičce, která se přestala ovládat, která se vzdala. Patřil člověku, kterého nechtěla znát.

Do krku se jí zabodly kovové hroty paralyzéry jako dva zuby. Následovala bolest tak intenzivní, že ji rozkrájela na malé kousičky jako žiletky postupující od prstů na nohou ke konečkům prstů na ruce. Oči se jí obrátily v sloup a podlomila se jí kolena. Liliin křik utichl ve stejném okamžiku, kdy ji obklopila temnota.

Probudila se na podlaze. Ležela na své dece. Muž jí právě stahoval kalhotky. Všechno ostatní z ní už sundal. Lili se pokusila sáhnout po cípu deky, aby se zahalila, ale paže ji neposlechla. Hleděla na své prsty, které sebou stále škubaly.

„Nechtěl jsem ti dát šok. Nechci ti ubližovat, takže už mě k tomu prosím nenuť,“ řekl muž. „Až skončíme, můžeš se zase obléct. Ale takhle to bude lepší, uvidíš.“

Lili pochopila, co se bude dít dál, a pokusila se na to mentálně připravit.

Muž jí prostrčil jednu paži pod zády, druhou pod kolena a zvedl ji ze země. Přestože se zdálo, že je nemocný, měl

překvapivě velkou sílu. Zvedl ji nad mrazák plný teplé vody a něžně ji spustil dovnitř. Lili měřila metr padesát osm. Když se jí nohy ve vodě natáhly, dotkla se chodidly druhé strany mrazáku. Držel ji pod rameny tak, aby měla tvář nad vodou.

„Je teplá, že? Je to fajn.“

Teplá voda byla podivně uklidňující. Měla pocit, jako by se potopila v bazénu a nechala se nadnášet. Lili si všimla, že se jí vrací cit do prstů i paží. Teplo jí postupně probouzelo tělo k životu.

„Zavři oči, uvolni se,“ řekl konejšivým tónem, a tentokrát si skoro nešlápl na jazyk. Klidným hlasem řekl: „Zhluboka se nadechni. Pěkně dlouze.“

Lili ho poslechla. Ne protože jí to řekl, ale protože chtěla. Troufla si rozevřít rty a nasát do sebe vlhký vzduch ze sklepa. Vyplnila jím plíce stejně, jako se to učila na hodinách jógy. Byl to očišťující nádech, hluboký a plný.

„A teď pomalu vydechni. Vnímej, jak vzduch opouští tvé tělo,“ zašeptal. „Až do posledního zbytku.“

Lili vydechla...

Muž jí zatlačil na ramena a ponořil ji pod hladinu takovou silou, až se hlavou udeřila o dno. Nohy i paže jí vylétly ven. Na zlomek vteřiny se zachytila prsty okraje mrazáku, než jí sklouzly po kluzkém plastu.

Lili uměla zadržet dech na dlouho. Když jí to naposledy někdo stopoval, vydržela skoro dvě minuty. Jenomže to si nejprve naplnila plíce čerstvým vzduchem a byla připravená. Tentokrát plíce vzduchem nenaplnila, naopak, vyprázdnila je, přesně jak muž chtěl. Když ji zatlačil pod hladinu, ze všeho nejdřív se chtěla instinktivně nadechnout. Jenomže místo vzduchu nasála vodu a okamžitě zakašlala, aby ji dostala ze sebe. To všechno dřív, než hlavou narazila do dna. Vykašlala vodu, a vzápětí do sebe vdechla další. Vyplnila jí hrdlo i plíce a způsobila si tak prudkou bolest, až měla pocit, že vybuchne. Když přestala ko-

pat a máchat rukama, bolest ustoupila a Lili na zlomek vteřiny získala dojem, že bude v pořádku. Připadalo jí, že její tělo našlo způsob, jak dýchat vodu, a uklidnila se. Viděla, jak se nad ní muž sklání a dívá se na ni zakalenýma, krví podlitýma očima a s otevřenou pusou. Přes zčeřenou hladinu byl jeho obraz rozmazaný, ale viděla ho. Pak všechno zčernalo a ona už neviděla vůbec nic.

12

Clair

Den druhý • 9:13

Clair a Sophie Rodriguezová přijely před dům Daviesových na South King Drive a Clair zaparkovala Hondu Civic za dvěma přenosovými vozy. Oba měly zvednutý satelit s vysílačem, ale reportéry ani kameramany nebylo nikde vidět.

Ve vzduchu poletoval jemný sníh a obloha byla kvůli němu mlhavě bílá.

„Je tu zima jako u čarodějnice v posteli,“ prohlásila Clair a mnula si dlaně.

„Co to je za přirovnání?“ zeptala se Sophie s očima upřenýma na novinářské dodávky.

„Čarodějnice nikdo nemiluje.“

„Aha, ten pocit znám.“

Clair se na ni podívala. „A co se stalo s tím chlápkem, se kterým jsi chodila? Jak se jmenoval? James, John, Joe...“

„Jessie. Jessie Grabber.“

Clair se zasmála. „On se tak fakt jmenoval? Grabber? To znamená něco jako Šoustal, ne?“

Sophie obrátila oči v sloup.

„Promiň. Chovám se jako pubertčka, ale jak si někdo může nechat takové jméno? Od někoho s takovým jménem asi nějaké nesmělé intimní doteky nehrozí, co?“

„Akorát že u něj to neplatilo ani trochu. A to byl asi ten největší problém. Doufala jsem, že něco bude, ale on byl pořád za gentlemana. Až do čtvrtého rande jsem vždycky dostala jenom pusy na líčko. Holky mají taky svoje potřeby, že jo?“

„Jako čarodějnice.“

Sophie přikývla. „Jako čarodějnice.“

„Stejně je mi pořád zima,“ zamračila se Clair.

„Mně taky.“

„Jako čarodějnicí.“

„Přesně.“ Sophie se zachvěla.

Clair se zavrtěla na sedačce, proletěla pohledem celou ulici a ukázala na patník vedle auta. „Tohle je dům Lili Daviesové, že?“

„Ano, 748.“

„A škola je kde?“

Sophie ukázala z okýnka. „Čtyři bloky východně. Skoro je odtud vidět.“

Sněžení se proměnilo, a místo drobných vloček teď padaly kusy o velikosti Clairiných oblíbených cereálií. Bezděky se otrásla zimou. Zapnula si bundu až ke krku, omotala si kolem něj tlustou pletenou fialovou šálu a nasadila střapatou růžovou čepici. Když se otočila zpátky na Sophii, spatřila, že ta mezitím udělala totéž. „Vypadáš jako panáček Michelin.“

Sophie se ušklíbla. „A ty jako dávno ztracená sestra Willyho Wonky z *Karlíka a továrny na čokoládu*.“

„Perfektní, tak jdeme na to.“ Clair zatáhla za kliku dveří a vystoupila na chodník. Na tom už leželo pět centimetrů čerstvého sněhu a další stále padal, navíc vítr foukal přímo proti ní. Chvilku klusala na místě, aby se zahřála. Sophie mezitím obešla auto. Od pusy jí šly obláčky bílé páry. Obě ženy vykročily po Šedesáté deváté ulici a vítr jim hnal sníh do tváří.

Přešly Vernon Avenue a Clair se zastavila a zadívala se před sebe. „Tohle není špatné místo na únos.“

Dívala se do tmavých podchodů o blok dál, kde nad Šedesátou devátou ulicí vedla dálnice Skyway, která zde měla v každém směru tři pruhy. Když uvážila, že jeden jízdní pruh je zhruba čtyři a půl metru široký, měla před sebou tmavý prostor o délce třiceti metrů pouze s malým světlým pruhem uprostřed. Přestože každou stranu osvětlovaly tři lampy, všudypřítomné šero zahnat nedokázaly.

Clair zvedla oči k obloze a hledala slunce. „V kolik hodin svítá?“

Sophie naklonila hlavu na stranu a svařtěla obočí. „Asi v sedm.“

„Takže naše dívka tudy šla o dvě hodiny dřív než teď, jen těsně potom, co vykouklo slunce. Jestli vůbec vykouklo. Teď tady skoro nikdo není, ale před začátkem školy to mohlo vypadat jinak. I tak tu ale mohl někdo nenápadně zaparkovat, nebo třeba předstírat poruchu, a zatáhnout ji do auta, když procházela kolem. Já bych vsadila na podchod, všude jinde je strašně otevřený prostor.“

Došly až k začátku podchodu. Sophie přitiskla ruku na beton. „Tohle je slušná čtvrť. Na zdech nejsou graffiti a nikde ani stopa po bezděcích. Neumím si představit, že by tady někdo stál bez povšimnutí delší dobu.“

Šly dál po chodníku pod dálnicí a jejich kroky se hlasitě rozléhaly. Když vyšly na druhé straně ven, ukázala Sophie prstem. „Tamhle je její škola.“

Wilcox Academy byla soukromá škola sídlící v budově, která vypadala jako přestavěná továrna nebo sklad. Venkovní stěny z červených cihel byly dokonale čisté. Vypadaly jako postavené před rokem. U parkoviště vedle školy stála cedule VYHRAZENO PRO ZAMĚSTNANCE ŠKOLY. Nebylo tam ani jedno volné místo. Veřejné parkoviště se nacházelo naproti a pravděpodobně ho využívali studenti.

Clair otevřela velké skleněné dveře a obě ženy vešly dovnitř, přičemž je zalil proud teplého vzduchu. „Úplně mám chuť skočit do auta a jet na Floridu.“

„Přejete si?“

Clair se otočila a zjistila, že u stolu po jejích levici sedí postarší vrátný. Udělala další krok a ozval se bzučák.

Vrátný ukázal ke vchodu. „V zárubních je detektor kovů.“

Clair ukázala muži odznak. „Jsem detektiv Nortonová z chicagské metropolitní policie a toto je Sophie Rodriguezová z oddělení pohřešovaných dětí. Vyšetřujeme zmizení jedné vaší studentky, Lili Daviesové.“

Vrátnému zmizel úsměv z tváře. „Slyšel jsem o tom cestou do práce. Pro její rodinu to musí být hrozné. Je to hodná holka.“

Sophie zaujatě naklonila hlavu na stranu. „Vy ji znáte?“

Přikývl. „Tohle je malá škola, máme jen asi dvě stě studentů. Všechny je vidím každý den, takže není takový problém zapamatovat si je. Jsem bývalý policista z Pittsburghu. Před šesti lety jsem šel do penze. Kdybyste něco potřebovaly, dejte vědět.“

„Můžete nám o ní něco říct?“ zeptala se Clair.

„Jak jsem říkal, nikdy s ní nebyly potíže. Obvykle chodívá tak kolem půl osmé. Hodně studentů se do prvního zvonění ještě poflakuje venku, ale ona ne. Vždycky se protlačí davem a jde rovnou do třídy. Nemá moc kamarádů.“ Mávl rukou. „Ale ať to nepochopíte špatně, je oblíbená, jen spíš taková uzavřená. V očích má vždycky takový výraz, jako by o něčem uvažovala. Je taková přemýšlivá.“

Sophie se podívala z okna na auta stojící na druhé straně ulice. „Jezdí někdy s někým autem?“

Zavrtěl hlavou. „Možná ano, ale já jsem ji nikdy s nikým neviděl. Kdykoli jsem ji zahlédl venku, šla po chodníku stejně, jako jste přišly vy dvě.“

Clair si sundala čepici a šálu. „A co Gabrielle Deeganová? Znáte ji?“

Vrátnému se zvedl koutek úst a začal se škrábat na bradě. „Gabby je navenek trochu drsná, ale jinak je to taky hodná holka. Tráví spolu spoustu času, ale jsou jako jin a jang.“

„Jak to myslíte?“

Zadíval se do chodby, pak se otočil zpět k nim a ztišil hlas. „Musím na ni být trochu tvrdý, víte? Jsem tady, abych kontroloval, jestli dodržují pravidla. Ale je mi jasné, co za tím vším je. Je to prostě holka, která na sebe potřebuje strhnout pozornost. Já jí na to ale neskočím. Myslím, že je to tady jedna z nejchytřejších holek, ale ona to nikdy nepřizná. Vlastně jsem si jistý, že by to hodně hlasitě popřela. Podle mě se předvádí, protože se nudí, ne protože by byla od přírody potíživka. Však ona se uklidní. Já se ji budu do té doby snažit hlídat, aby nespadla do velkého průšvihy, a budu přivírat oko nad těmi malými. Člověk musí najít nějakou rovnováhu. Takový expert je v každé třídě.“

„Víte, kde bychom ji našli?“

„Můžu zavolat nahoru, aby vám ji sem někdo přivedl,“ odpověděl a natáhl se ke stolu pro telefon. „Ale bacha na peněženky a šperky,“ mrkl na ně spiklenecky.

13

Porter

Den druhý • 9:14

Porter s Nashem stáli u zadního vchodu domu Reynoldsových a udiveně hleděli na jejich zahradu.

Asi patnáct metrů před nimi, v levém rohu pozemku, pod velkou břízou, stál sněhulák a pro změnu hleděl na ně.

Pod čepicí z roury od kamen se mu leskly dvě oči z černých kamínků. Sněhulák byl vysoký nejméně dva metry, možná víc. Tělo měl mohutné a široké, na povrchu ledově hladké, a ve sněhové klopě se skvěla rudá růže.

Sněhulákovi někdo připevnil dvě větve místo paží a na každou nasadil černou rukavici. Pravá ruka držela dřevěnou násadu koštěte. Z koutku neuměle vykrojených úst trčela dýmka z kukuřičného klasu. Po zledovatělém krku mu stékala tmavá krev.

Padal sníh a ve vzduchu se díky tomu rozlévala bílá záře. Celá scéna byla neuvěřitelně nádherně podivná. Porter měl pocit, že se dívá na stránku z dětské knížky, a ne na skutečnou zahradu. O kus dál napravo stála houpačka a za ní stromy.

„Určitě ho nepostavil nikdo z vaší rodiny?“ zeptal se Nash.

Paní Reynoldsová k sobě tiskla syna. „Ne.“

Ze rtů jí uniklo tohle jediné slovo a oči při tom ani na okamžik nespustila z cizince, který jí stál na zahradě.

Porter si rozeplnul bundu, sáhl do ní a vytáhl svůj glock.

Brady vytréštil oči. „Tý jo, on toho sněhuláka zastřelí, mami?“

„Sněhulákovi neublížím. Spíš se bojím, že by mohl ublížit on mně,“ odpověděl Porter tiše. „Viděl jsi tu ještě někoho jiného?“

„Ne, pane.“

„Tak vezmi mamku a běžte na chvilku zpátky do obýváku. Zvládneš ji zabavit? My to tady zatím s partákem zkontrolujeme, jo?“

Brady přikývl.

Porter otočil hlavu k matce. „Jděte s ním.“

Když oba odešli, obrátil se k Nashovi. „Počkej tady a nepouštěj oči ze stromů tam vzadu.“

Nash vytáhl zbraň a očima už zkoumal udaný prostor.

Porter vyšel ze dveří do padajícího sněhu. Odkudsi z podvědomí k němu dolehla stará dětská písnička.

V čerstvě napadaném sněhu viděl malé stopy křižující zahradu přede dveřmi sem a tam. Končily před sněhulákem. Porter se je snažil sledovat. Dělal malé kroky a šel ve stopách dítěte. Sněžilo celý večer a napadlo určitě víc než deset centimetrů, ale zdálo se nepochopitelné, že by někdo mohl postavit tak velkého sněhuláka, aniž by po sobě zanechal viditelné stopy. Pohled mu padl na koště v sněhulákově ruce. Napadlo ho, že ten, kdo sněhuláka postavil, mohl koštětem stopy zamést, ale to by nevysvětlilo, jak se koště dostalo sněhulákovi do ruky, aniž by zůstala alespoň poslední stopa. Porter si taky všiml, že celý pozemek je oplocený metr a čtvrt vysokým pletivem. Branka vedoucí do přední části zahrady zůstala otevřená.

Porter viděl nezřetelnou stopu od branky ke sněhulákovi. Nešlo o otisky chodidel, spíš o rýhu, jako by někdo od čelní stěny domu sem dozadu něco táhl.

Postavil se před sněhuláka.

Ten byl asi o třicet centimetrů vyšší. Z tohoto úhlu se zdálo, že se usmívá. Ústa měl vytvořená z větviček. Při bližším pohledu se úsměv změnil spíše v úšklebek.

Porter si vzpomínal, že jako dítě postavil podobných sněhuláků stovky. Válel koule po zemi, až byly tak těžké, že s nimi nešlo pohnout. Sněhulák se běžně staví tak, že se největší koule nechá dole jako základna, na ni se položí menší jako tělo a pak úplně nejmenší, která představuje hlavu.

Tohoto sněhuláka někdo postavil jinak.

Sníh na něm byl uplácáný. Někdo si dal tu práci, aby sníh postupně lepil a tvaroval, místo aby použil rychlejší tradiční metodu.

Všechno tohle se Porterovi prohnalo hlavou v jediném okamžiku, v němž přelétl výtvar od hlavy k patě. Nakonec spočinul pohledem na rudé skvrně na krku. Temně rudé skvrně, která prosakovala bílým sněhem jako gigantickým sněhovým korunoutem.

Porter ulomil z vedle stojícího dubu větvíčku a ostrým koncem opatrně bodl do sněhu pod nejtmaším místem, které odpovídalo spodní části krku. Člověk, který sněhuláka stavěl, ho postříkal vodou, aby se mu povrch těla pokryl ledem. Tenhle trik se Porter taky naučil už jako dítě. Když se postup provedl správně, proměnil se sněhulák v hotovou ledovou sochu, která vydržela po zbytek zimy. Když se sníh ledem nezpevnil, většínou se ze sněhuláka odlamovaly kusy už s prvními slunečními paprsky. Odpoledne pak z vašeho výtvaru zbyla jen bílá hromádka.

Porter bodal větvíčkou do ledu a odškrabával sníh. Po chvíli se dostal tak hluboko, že pod ním objevil podříznuté mužské hrdlo.

14

Lili

Den druhý • 9:15

Bolelo to.

Strašně to bolelo.

Lili se celé tělo stahovalo v mohutných křečích a snažilo se dostat vodu z plic. Prudce a krátce se nadechovala, třebaže nechtěla. Nechtěla vdechovat další vodu, nechtěla umřít. Nakonec se ale znovu nadechla, stejně automaticky, jako když uši vnímají zvuky. Tentokrát se však její plíce naplnily vzduchem. Znovu zakašlala a zbavila plíce i hrdlo další dávky vody. A opět prudký nádech.

Byla jí zima.

Strašná zima.

Už neležela ve vodě, nýbrž na betonové podlaze.

Prudce otevřela oči.

Muž se skláněl nad ní a dlaněmi jí tlačil do hrudi.

Když se jejich pohledy setkaly, přestal. Vytřeštil oči, předklonil se blíž a ona ucítila jeho zkažený dech. „Co jsi viděla?“

Lili nasála další doušek vzduchu, polkla a pak ještě jednou.

„Zpomal, nebo se začneš dusit.“ Chytil ji za pravou ruku a přitiskl palec k zápěstí. „Tep máš stále ještě nepravidelný, ale to se za chvilku spraví. Dýchej nosem a vydechuj pusou. Pomalu a klidně.“

Lili ho poslechla a přinutila se dýchat pomaleji. Do konečků prstů na rukou i na nohou se jí vracel cit. Byla jí hrozná zima. Zcela neovladatelně se roztřásla.

Muž se natáhl pro deku a celou ji do nepříjemné tkaniny zabalil. „Když jsi zemřela, začala ti klesat tělesná teplota. Během chvilky se vrátí do normálu. Co jsi viděla?“

Pokusila se mrkáním trochu zaostřit zrak, ale mít oči otevřené bolelo. I to mdlé světlo se zdálo být neuvěřitelně ostré, žhavé a propalovalo se jí až do mozku. Když oči zavřela, ucítila jemné plesknutí do tváře.

Zemřela?

„Co jsi viděla?“ zeptal se jí znovu. Třel jí přes deku obě paže, až se skutečně začaly pomalu zahřívat.

„Já... já jsem zemřela?“ Znovu se rozkašlala, protože ji ta slova škrábala v krku společně s posledními zbytky vody.

„Utopila ses. Srdce se ti zastavilo na celé dvě minuty, než jsem tě vrátil zpátky. Co jsi viděla?“

Lili jeho slova slyšela, ale chvíli jí trvalo, než jí došlo, co znamenají. Její mozek byl líný a myšlenky se pohybovaly, jako by se brodily blátem.

Bolelo ji na hrudi, ze všeho nejvíc mezi žebry. Uvědomila si, že jí zřejmě dělal masáž srdce, aby ho rozběhl a vytlačil vodu z plic. „Asi jste mi zlomil žebra.“

Chytil ji za ramena a zatřásl jejím stále ochablým tělem. „Sakra, řekni mi, co jsi viděla! Musíš mi to říct hned, než to zapomeněš! Než to zmizí!“

Hruď ji zabořila, jako by jí do ní někdo zabodl dýku. Lili vykřikla.

Muž ji pustil a odtáhl se od ní. „Omlouvám se, promiň. Ale musíš mi to říct a všechno skončí. Řekni mi to.“

V tu chvíli se nad tím Lili zamyslela. V duchu se vrátila do okamžiku, kdy ji zatlačil pod vodu, kdy se... skutečně se utopila? Vzpomněla si, jak se nadechla vody, jak začala ztrácet vědomí. Vzpomněla si na tmu, která ji obklopila.

Vzpomněla si na to nic, které následovalo.

„Nic jsem neviděla. Myslím, že jsem omdlela.“

„Byla jsi mrtvá.“

„Já...“ Hlas jí selhal. Nevzpomínala si vůbec na nic.

Hleděl na ni vytřeštěnýma, krví podlitýma a divokýma očima. Z koutku úst mu stékala slina.

„Vzpomínám si, že jsem ztratila vědomí, a pak jste mě probral. To je všechno.“

„Přece si musíš pamatovat aspoň něco!“

Lili zavrtěla hlavou. „Nic.“

Pustil ji a posadil se. Zády se opřel o velký mrazák. Stáhl si pletenou čepici a frustrovaně se škrábal na čele.

Lili zalapala po dechu.

Přes holou hlavu se mu táhla čerstvá jizva po chirurgickém řezu. Začínala nad levým uchem a ztrácela se někde na temeni. Ještě stále z ní trčely černé stehy, kolem kterých byla tkáň napuchlá a fialová.

Znovu si čepici nasadil, jizvu pod ní skryl a vstal, přičemž mnohem více zatížil pravou nohu. Sehnul se a postavil Lili na nohy. Ucítila, jak se jí odkrčila hlava, zavravorala a udělaly se jí mžitky před očima. Podržel ji, dokud znovu nenabrala rovnováhu, a pak ji odvedl zpátky do klece. Hodil jí dovnitř oblečení, zabouchl dveře a zamkl oba visací zámky.

„Můžeš se obléct. Za pár hodin to zkusíme znovu. Příště si určitě na něco vzpomeneš,“ řekl jí.

Vykročil ke schodům a pravou nohu mírně táhl za sebou. „Vypij to mléko. Budeš potřebovat sílu.“

Lili se podívala na sklenici, jejíž obsah už byl vlažný. Navíc v něm přistála moucha a utopila se.

15

Clair

Den druhý • 9:17

Vrátný zavedl Clair se Sophií na protější stranu vstupní haly, kde se nacházel kout s černým koženým gaučem, dvěma křesly a malým nápisem VOLNÁ WI-FI WILCOX – HESLO NA VRÁTNICI. Pak zavolal několika lidem.

Clair si prohlížela list stromku v květináči. „Jak jim to tady uvnitř může přežít? Není tu ani trocha světla.“

Sophie mrkla jejím směrem. „Fíkus? Ty jsou ve světě stromů jako semínka. Stačí jim úplné minimum světla. Tenhle zřejmě žije jen ze zářivek u stropu a toho mála, co projde okýnkem v tamhletěch dveřích.“

„To je jako geneticky upravený strom. Vypadá, že je úplně zdravý, a zároveň žije jenom z umělého humusu. To bych taky chtěla umět,“ odpověděla Clair.

„Ten vedle je filodendron. Ty jsou taky hrozně nenáročné. Když vypadá, že usychá, stačí trocha vody. Pár jich mám doma. Jsou nesmrtelné.“

Clair se na ni podívala. „To nevíš, co bych s nimi dokázala já. Cokoli pěstuju, skončí jako souška na hromádce opadaného listí. Zahradnice ze mě nebude.“